

Η Διάπλασις διατάσσεται τούς φίλους της: Σημάειν τὸ Φωτὸς (μὴ ἀνησυγῆς, διότι ἡ ἐπιθυμία σου ἐξετελέσθη καὶ τὸ ἐσπόμενον θὰ λογαριάζεται ὡς ἰδικόν σου) Ἐὐτυχὲς Μέλλον (αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν ἄλλ' οὕτῃ ἡ γνώσις τοῦ ψευδωνύμου ἀποτελεῖ ἐμπρόδιον διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν) **Ναυσικῶν** (χαίρω διὰ τὴν νέαν γνωριμίαν φαντάζομαι τί ζήτην κάμνει ἐκεῖ, διὰ τὴν μὴ γράφης τόσον ὀλίγα καὶ τόσον βιαστικῶς) Ἀσέληρον Νύκτα ([EE], ἡ ἐπιστολή σου ὡρασιώτατη παρῆμοια Παῖδ. Πνεύματα, δυστυχῶς, ἔγω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε) **Φλοίσφον τῆς Θαλάσσης** ([E] χαίρω πού δὲν με λησμονεῖς ἀλλὰ μοῦ στέλλεις 3 Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν τὴν 2 Ἰουλίου, ἐνῶ ἐδῆλωσα εἰ δὲν δέχομαι πέραν τῆς 10 Ἰουλίου, καὶ ἐνῶ, διὰ τὴν λάθην κανεῖς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ τὸν δημοσιεύουσιν Ἀσκήσεις, δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ ὀλιγωτέρας τῶν δέκα) δὲν διαβάσεις τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κανονισμοὺς;) **Δικέφαλον Ἀστὸν** ([5E] ἔλαβα κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν περιήρησον προσευχὴν μία μετ' ἄλλης ἀνοησίας καὶ τίποτε ἄλλο μ' ἐραΐδρυναν. πολὺ αἱ ἐπιστολαὶ σου αἱ πρῶταί σου εἰς τὸ προσεχές;) **Χειμῶνανδρον** ([E] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ περιπάτου καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιήματος ὁ Ἀναίας δὲν ἔλασε τὸν γρίφον σου. . . ἔνεκα τῆς ζήτησις) Ἀσημένιο Κύμα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ποιηματάκι πού σοῦ ἐπέπευσε ἡ ἀγάπη μου) Ὀρχὸν Ἀμάραντον (θερμὰ συγχαρητήρια καὶ διὰ τὸ ἀπολυτήριον καὶ διὰ τὰ κολάρια μὰ πὼς θὰ τα ὑποφέρῃς καλοκαιρικάκι!) Ἄσμα τοῦ Ὀρφέου (ἔχει καλῶς) **Χριστιανὴ Παρθένον** ([EE], συνεμπερίστην ὄλην τὴν δικαίαν χαρὰν σου εὐγε!) Ἀγκυρὰ τῆς Σαντορίας ([EE] ἐπιστολὴν ἀπὸ 14 σελίδας; ὄχι ποτέ! ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶνε κατὰ φρεσὸν) **Ὀμιχλώδη Ψυχὴν** (κ' ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς νὰ σ' ἔδωκα τὰ σέση ἔστων μπαμπᾶ πού με διαβάσει με τὴν ἀγαλλίαν) **Κυρία Σκαρφαλόστραν** ([EE] ἂ! μὴ κάμνης ἀστεία με σκαρφαλώματα, διότι εἶνε ἐπικίνδυνον καὶ οὐτε λουτρὰ εἰς μέρη τόσον ἀγρία) **Κροῖταλον** (χαίρω πολὺ πού ἔγινε καλὰ μὴ διαγινώσκων, πολιτικῶς ἐν τῷ Παριεῖ μὲν εἰς φακίλους, ἐν ἑστέως περὶ γῆς 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

364. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις ἢ ἀριθμητικόν, τὸ δεύτερον μου ἄνος τι, ἐκ τῶν πολλῶν κοινῶν τὸ τρίτον μου εἶνε ἄβρον, τὸ γένος θηλυκόν. Καὶ μὴ βασιλοπούλα προκύπτει ἐξ αὐτῶν.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τῶν Ἀγράφων.

365. Συλλαβόγραφος.
Ἐπιρρημα με πρόθεσιν καὶ ζῶον ἂν ἐνώσῃς, Ἀρχαίαν φοβερὰν δὲν μ' αὐτὰ θὰ φανερωσῃς.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τῶν Ἀγράφων.

366. Ἀναγραμματοποιός.
Ἐνα τῶν Ἀποστόλων ἂν ἀναγραμματοποιήσῃς, Ἀρχαίον Βασίλειον τῆς Κρήτης θάνασθησῃς
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Θελλῆς Ψυχῆς.

367. Πυρραμῖς.
+ Οἰσταυραὶ Βυζαντ. Αὐτοκράτωρ.
+ = Νῆσος Αἰγαίου.
++* = Δεινόν.
++*+* = Πόλις ἑλληνική.
++*+*+* = Ἀρχ. ποιητής.
++*+*+*+* = Πόλις ἑλληνική.
++*+*+*+*+* = Ἐκπαιδευτήριον.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῶν Ἱερμαίων Ἐργων.

368. Ἐπιγραφή.
ΟΙ ΝΙΜΦΕΣ
ΜΟΣΥΟ
ΒΟΣΔΟ
ΓΜΟΕΑ
Νὰ καὶ μὴ ἐπιγραφή!
Ἀλλὰ πὼς θάναγνωσθῇ;
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ψυχῆς τῆς Λισβου.
369. Κερυρμένη Παροιμία.
Ναφαίρεσις τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν

(καλὸ ταξεῖδι νὰ μοῦ γράφης κάπου-κάπου) **Κυματίζουσαν Σημάειν, Νυκτοκόρακα** (θερμῶτατα εὐχαριστίας) **Κολυμβήτην τοῦ Καρτισίου** (τώρα λοιπὸν πού ἔκαυσαν τὰ μαθήματα . . .) **Δαλαγυῖαν, Αἰόλον** (τρεῖς τόμους βραβείων ἔστειλα) **Διχρομον Φούξιαν** (βραβεῖον ἔστειλα σοῦ λείπουν ἀκόμη πολλὰ: πρέπει δηλαδὴ νὰ πάρῃς ἢ ἐν Β' βραβεῖον, ἢ δύο Γ', ἢ τρεῖς Ἐπαίνους) **Πυρραμίδα τῆς Αἰγύπτου**, κτλ. κτλ.

Εἰς δέσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: **4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: **1.3.8.9.12.13.14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς **3.50**. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς: **6.50**.

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 7 φρ. Χρυσῶδ. φρ. **10**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Αὐγούστου.
*Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον τὸ γράφω τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγινώσκων, πολιτικῶς ἐν τῷ Παριεῖ μὲν εἰς φακίλους, ἐν ἑστέως περὶ γῆς 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

364. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις ἢ ἀριθμητικόν, τὸ δεύτερον μου ἄνος τι, ἐκ τῶν πολλῶν κοινῶν τὸ τρίτον μου εἶνε ἄβρον, τὸ γένος θηλυκόν. Καὶ μὴ βασιλοπούλα προκύπτει ἐξ αὐτῶν.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τῶν Ἀγράφων.

365. Συλλαβόγραφος.
Ἐπιρρημα με πρόθεσιν καὶ ζῶον ἂν ἐνώσῃς, Ἀρχαίαν φοβερὰν δὲν μ' αὐτὰ θὰ φανερωσῃς.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τῶν Ἀγράφων.

366. Ἀναγραμματοποιός.
Ἐνα τῶν Ἀποστόλων ἂν ἀναγραμματοποιήσῃς, Ἀρχαίον Βασίλειον τῆς Κρήτης θάνασθησῃς
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Θελλῆς Ψυχῆς.

367. Πυρραμῖς.
+ Οἰσταυραὶ Βυζαντ. Αὐτοκράτωρ.
+ = Νῆσος Αἰγαίου.
++* = Δεινόν.
++*+* = Πόλις ἑλληνική.
++*+*+* = Ἀρχ. ποιητής.
++*+*+*+* = Πόλις ἑλληνική.
++*+*+*+*+* = Ἐκπαιδευτήριον.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῶν Ἱερμαίων Ἐργων.

368. Ἐπιγραφή.
ΟΙ ΝΙΜΦΕΣ
ΜΟΣΥΟ
ΒΟΣΔΟ
ΓΜΟΕΑ
Νὰ καὶ μὴ ἐπιγραφή!
Ἀλλὰ πὼς θάναγνωσθῇ;
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ψυχῆς τῆς Λισβου.
369. Κερυρμένη Παροιμία.
Ναφαίρεσις τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, νὰ σχηματίσῃς ἀρχαίαν παροιμίαν.
Κάλυξ, οἶκος, νιός, ἀσός, Ρόμη, ἄγαν, κώμη, ὄρνις, καλῶς, ὄρκος, νέος, φωνή, ὄμος, νότις.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκυονίδος.

370-371. Μεταμορφώσεις.
1. — Ὁ πῶς διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οἶος.
2. — Ὁ ἔπος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῶν Ὁρχων Ἀμαφάντου.

372. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξων, σχηματίζουσι ὄνομα δένδρου: Ἀδύνατος, πεδιάς, γενναῖος, ψεύδος, κακός, καθήμιενος, γέρον, ἄρρων, πικρός.
*Ἐπιτάλη ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμματισμῶν.

373. Φωνηεντόλιπον.
πθ - π - κ - πς - κ - πσ
π - τν - πλ - στ - λβδ
θδρς - κ - πνκτς
*Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἀντίβα του Καρχηδονίου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23
254. Τῆλεμος (τί, λαίμος.) — 255. Ὀλογος-ὄληνη.

256. ΕΛΒΕΤΙΑ 257. Λ
Α Ζ Τ Α Κ Ο Σ Ε Α Ρ
Ε Μ Π Ο Ρ Ο Σ Ε Ι Μ Α Ι
Β Ε Ν Ε Τ Ι Α Λ Α Μ Α Χ Ο Σ
Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α Ρ Α Χ Ι Σ
Π Ο Τ Ε Ρ Ο Σ Ι Ο Σ
Σ Π Ε Τ Σ Α Ι Σ

258. Ὁ ἔχων ὄρα ἀκούειν ἀκούετω. (Ἀναγινώσκωμεν ἐξ ἀρχῆς, πηδῶντες πάντοτε ἐν γράμματι) — 259-261. 1, Παρ (ΡΑΨωδός...) 2. Ὄτις (εἰΣΙΤΩ.) 3. Ἐποψ (ἡΨ Ο ΠΡΕΤΕΙΝΟΣ...) — 262. ΣΑΒΒΑΣ (διὰ τοῦ Α: Σαλαμάνδρα, Ἀθάμας, Βρόμας Βαρραβῆς, Ἀραράτ, Σάβρα.) — 263. ΟΡΚΩ ΜΗ ΧΡΩ (Νοῦθ, Τυρός, Δεΐκτης, Κιμῶλος, ΣτάΜως, Τριήρης, Μυλός, ΤάΡας, Νερῶδης.) Διὰ δὲ τῶν ἀρχικῶν: γ - τ - δ - κ - σ - τ - μ - ν = Ἐν τῷ Ἀδῆ οὐκ ἔστι μετανοία. — 264. Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον (Ἀναξ - ἴον - ἄν - δρᾶμι - ἐπ' - ἐν - Ἰδῆ - α - Πλοῦτων.) — 265. S yez poli et on vous honore. — 266. Ὁ βιολιστῆς φαίνεται ἐάν σπαραγῇ ἢ εἰκὼν οὕτως ὥστε ἡ ζω πτευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Ἡ κεφαλή του στηρίζεται εἰς τὸ μέσον τῆς ράχης τῆς πεσμένης καρέκλας, οἱ δὲ πόδες του φθάνουν σχεδὸν ἐδῶς τὸν λαίμον τοῦ κυρίου μετὰ λουκάνικα. Τὸ χέρι, τὸ βιολὶ καὶ τὸ τῆλον φαίνονται εὐκόλα, βοηθήσεως καὶ τῆς ἀπέναντι εἰκόνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτὴ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομίας μας λεπτὴ 5 μόνον. Ἐκάστος ἄρα 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιτάλαι τῶν 10 πληρόνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ τὴν **Ἐλικονιάδα Παρθένον** διὰ τὰ συγχαρητήρια. — Δημ. Βαλσαμίδης. (E, 85)

Ἐκράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς ἀποστελλάντας μοι δελτάρια ἐπὶ τῇ μνηστειᾷ μου. Δηλοποιῶ δὲ προσωρινῶς παύω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ εὐχαριστῶ τοὺς προτείνοντας. (E, 86)

Πτερωτὴ Ἐλίς.
Ἀναλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια καλλιτεχνικὰ καὶ ἰδίως τοποθεσίας καὶ θαλασσογραφίας. Θεόδουλος Ν Κουλλαπίδης, μαθητῆς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρου). (E, 87)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΗΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 13. Ἐξωτερικοῦ φρ.-χρ. 0.15. ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ: Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστων λεπτ. 30 [φρ. 0.30]. Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
Ἐσωτερικοῦ: Ἔτησια . . . φρ. 7.— Ἐξάμηνος . . . " 4.— Τρίμηνος . . . " 2.15	Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησια φρ. χρ. 8.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Εὐρυκίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάνειον
Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος	Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουλίου 1905	Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 33	

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)
Ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος διεσκορπίσθη.
Ἡ Μαργαρώ καὶ ὁ Πετρογιάννης εὐρίσκοντο δίπλα-δίπλα. Πρῶτη ἢ ἀδελφοῦλα ἔλυσε τὴν σιωπὴν:
— Λοιπὸν; τί λές, Πετρογιάννη;
— Λέγω πὼς ἦτανε ἔξοχα.
— Καὶ ὕστερα;
— Πὼς εὐχαριστήθηκα πολὺ.
— Καὶ ὕστερα;
— Ὑστερα, πὼς ἡ Κοκκινোসκουφίτσα ἦτανε πρέλλα εὐμορφή.
— Ἄ! τέλος πάντων! μ' αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃς! . . . Εἰδες πὼς μ' ἐκύτταξε;
— Ἀλήθεια, μοῦ ἐφάνηκε πὼς ἐκύτταξε συχνὰ κατὰ τὸ δικό μας μέρος.
— Καί, ὅταν μιλοῦσε μετὰ τὸν λύκο καὶ τοῦ ἔλεγε τὴν ἱστορίαν τῆς, ἀμα τοῦ εἶπε: Κάθομαι μετὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμμὰ, ἐκεῖ κάτω, καὶ πολλὰς φορές στενοχωριέμαι πού δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφὴν, οὔτε φιληγάδα, εἶδες τί ματιὰ μοῦ ἔρριξε, καθὼς ἔλεγε: Οὔτε φιληγάδα!
— ὦ! μὴν τύχη καὶ φαντάζεσαι
— Φαντάζομαι, λέει; Εἶμαι βεβαία πὼς εἶχε τὸ νόημά της, καί, ἄμα ἐχαίρετῃς, δὲν μοῦ ἔστειλε ἔμένα γέλια καὶ φιλιὰ, καὶ ἡ ὄχι; Καί, ὅταν ἐσήκωσε τὸ σκουφάκι της, ἔμένα δὲν ἐσημάδεψε, γιὰ νὰ το πάρω ἐγώ;
— Μὰ, ἀλήθεια, δὲν μοῦ λές; τί το ἔκαμες τὸ σκουφάκι της; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.
Καὶ ἐκύτταξε τὴν Μαργαρώ, ἡ ὅποια ἐκρατοῦσεν ἑπάνω εἰς τὸ στήθος της, ἀπαλὰ καὶ χωρὶς νὰ το σφίγγῃ, τὸ κενὸν σκουφάκι.
— Πρέπει νὰ τῆς το δώσωμε πίσω, ξέρεις, καὶ πολὺ γρήγορα.
— Θὰ τῆς το δώσωμε, ναι, μὰ ὄχι

καὶ τόσο γρήγορα, ὅσο θαρρεῖς. Προτῆτερα, θέλω νὰ τῆς βάλω ἑπάνω μίαν ἐνθύμησιν. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ
Ἡ Μαργαρώ ἐπήγγινε στὰ μαγαζιά. Τὸ πρῶτ', καθὼς ἐπήγγινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶχεν ἰδῆ μίαν πωλήτριαν τεχνητῶν ἀνθῶν, ἡ ὅποια τῆς ἐφάνη πολὺ

καλὰ ἐφωδιασμένη μετὰ αὐτὸ τὸ εἶδος. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ἐπήγγε.
— Κυρία, ἤθελα ἓνα μπουκέτο ἀγριολούλουδα, μετὰ πολλὰς παπαρούνας; θέλω νὰ τες βάλω σ' ἓνα καπέλλο, σ' ἓνα πολὺ ὠραῖο καπελλάκι, — εἶπεν, ἐνῶ ἔκρυβε τὸ σκουφάκι μέσα εἰς τὸ φούσκωμα τῆς μπλούζας της, διότι δὲν ἤθελε καθόλου νὰ πᾶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς αγοράς καὶ νὰ μαρτυρήσουσιν τὸ σχεδῖόν της εἰς τὴν Κοκκινোসκουφίτσαν.
— Νά, κατὶ τι ὅπως τὸ ἤθελες. Κύττα, πὼς σοῦ πηγαίνει!

Καί, ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἡ πωλήτρια, ἔβαλεν ἓνα μαρμαμένον μπουκετάκι εἰς τὸ κιτρινωμένον ψάθινο καπελλάκι τῆς Μαργαρώς, καὶ ἔπειτα τῆς ἔδωκεν ἓνα καὶ ἡρέπτην, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ ἀμέσως πὼς τῆς ἐπήγγινε.
Ἡ Μαργαρώ ἐκύτταξεν εἰς τὸν καθρέπτην μετὰ ὄψος ὄχι πολὺ εὐχαριστημένον:
— Δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο, καλλιτέρο, κυρία;
— Τίποτε καλλιτέρο; εἶπεν ἡ πωλήτρια, σὺν νὰ τῆς εἶχεν κάμη καμμάιν προσβολὴν. Τί ἤθελες λοιπὸν; τί σοῦ χρειάζεται;
— Νά, κατὶ τι φρεσκιότερο, καὶ ὄχι ξεθωριασμένον στὴ μύστρα. . .
— Ξεθωριασμένον; . . . Καλέ, αὐτὸ τώρα πρωτοβγαίνει ἀπὸ τὸ κουτί!
— Δὲν φαίνεται ὁμῶς, ἀπῆγγινε ἡ μικρούλα, ἡ ὅποια εἶχεν ἐννοήσει ὅτι ἡ πωλήτρια ἤθελε νὰ τῆς πωλήσῃ τὸν κοῦκο γιὰ ἀπὸ ν. . . Ἐπὶ τέλους, κυρία μου, δὲν σὰς το λέγω γιὰ νὰ θυμώσετε, ἤθελα ὁμῶς κατὶ τι πολὺ εὐμορφο, ὅσο γίνεται ὠραιότερο. . .
— Δὲν σοῦ δίνει, διότι δὲν ἔχει τίποτε εὐμορφο, τῆς ἐσυφίρην εἰς τὸ αὐτὸ ὁ Πετρογιάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο παρὰν εἰς τὸν διάλογον. Ἐ-λα, πᾶμε. . .
— Ὅσο γίνεται ὠραιότερο! Χαρᾶς το! εἶπε, σιασμένη ἀπὸ τὰ γέλια ἡ πωλήτρια, ἡ ὅποια δὲν εἶχεν εἰς τὸ μαγαζὶ της παρὰ μόνον ὅ,τι γίνεται ἀσχημότερο. Καὶ πόσα πλουρία ἔχει ἡ εὐγενείας, ἐπρόσθεσε ῥίπτουσα βλεμμα μοχθηρὸν εἰς τὴν πωγικὴν ἐνδομασίαν τῆς Μαργαρώς; νὰ πληρώσῃ γι' αὐτὸ τὸ «ὅσο γίνεται ὠραιότερο»;
Ἡ Μαργαρώ, πειραγμένη, ἔκαμε γρή-

γορα-γρήγορα με τον νούν της την άθροισιν της περιουσίας της, ή όποια ήτο: τα δέκα φράγκα της παληάς της κάλτσας και τo μισόφραγκον του κυρίου Δημάρχου.

— "Εγώ δέκα φράγκα και δέκα πεντάρες! εφάναξεν, ενώ έφευγε σαν να την έκυνηγοῦσαν, διότι έβάλετο να γλυτώσῃ από αυτήν την δευτέραν στρίγγλαν.

— "Εκαμες πολύ καλά και της το άφισες τo μπουκέτο της, είπεν ο Πετρογιάννης. Δέν εντράπηκε να θέλῃ να πουλήσῃ τέτοιο έλεεινo πράγμα σε ανθρώπους!

— "Ναι, πολύ σωστά, μά εγώ τώρα που δέν έχω τίποτε για τo σκουφάκι μου; είπεν η Μαργαρώ με θλιβερόν τόνον, εν ώ έβγαζε τo σκουφάκι κάτω από την μπλουζά της.

— "Λοιπόν, εγώ δέν λέγω έτσι... Λέγω πως θα έχωμε, ο,τι μας χρειάζεται, επρόθεσεν ο Πετρογιάννης τρίβων τὰ χέρια του και επισπεύδων τo βήμα.

— "Τί λοιπόν; Και πού πηγαίνεις έτσι γρήγορα;..."

— "Πηγαίνω, για να τo βρούμε μαζί.

— "Πού; στο σπιτάκι μας;

— "Όχι, στα χωράφια. Να πάμε εκεί να μαζέψωμε τo ωραιότερο μπουκέτο, πού ταιριάζει στο σκουφάκι.

— "Ω! τί ώραία ιδέα, Πετρογιάννη! Έσένα μονάχα σου έρχονται πάντα τόσο ώραίες ιδέες. Να, δέν πέφτω τώρα στο λαιμό σου για να σ' ευχαριστήσω.

— "Διότι είμαστε μέσα στο δρόμο, είπεν ο Πετρογιάννης, ο όποιος εφοβήθη μήπως η αδελφή του κάμῃ έμπρός σ' όλο τo χωριό καμμίαν παλαβομάραν.

— "Όχι... διότι θα σ' εσφιγγα παρὰ πολύ δυνατά. Δώσε μου όμως τo χέρι σου.

Ο Πετρογιάννης τo έδωκε, και οι δύο εξηκολούθησαν τόν δρόμον των έως τὰ χωράφια. Ήσαν εκεί άνθη κυανὰ του άγρου εν άφθονία και έπειτα, εις την άκραν του δρόμου, άσπρες μαργαρίτες, και παρακάτω, εδω κ' εκεί, ήρχίζαν να ξεμυτίζουν μερικες κόκκινες παπαροῦνες.

Ο Πετρογιάννης και η Μαργαρώ δέν εφαντάζοντο καν πόσον ώραίαν εικονα έκαμναν οι δύο των, καθώς επροχωροῦσαν μαζί-μαζί μέσα εις τo στενόν αυλάκι, τo όποτον έχωριζε δύο χωράφια. "Ω! τί ώραϊον στιγμιότυπον δια τόν ερασιτέχνην φωτογράφον!... Ο Πετρογιάννης έκρατοῦσε τo σκουφάκι, ενώ η Μαργαρώ έμάζεψε τὰ λουλούδια. Όταν τo μπουκέτο έγινεν αρκετά μεγάλο... όχι και παραπολύ... μπουκέτο και σκουφάκι έπλησίασαν τo ένα με τo άλλο, και τo θέαμα του άνθισμένου εκείνου πράγματος έκαμε την Μαργαρώ να ένθουσιασθῃ. Με λιγάκι άχυρο, έδσαν τὰ άνθη, τὰ όποια έστόλισαν με όλίγα πράσινα φυλλαράκια, και έπειτα επέρασαν τo μπουκέτο εις τo σειρήτι του σκούφου. Τὰ δύο παιδάκια,

καταγοητευμένα, εφαντάζοντο κι' όλας ότι έβλεπαν τὰ χρυσὰ μαλλάρια και τὰ μακρὰ κρεμαστά σγουρά της φιληνάδας των να ξεχειλίζουν από τo σκουφάκι.

— "Εσύ δὲ της μιλήσῃς, Μαργαρώ, —είπεν ο Πετρογιάννης, διελιασμένος με την τολμηράν ιδέαν ότι επρόκειτο να υπάγῃ να εῦρη τούς πλανοδίους θεατρίνους και να δώσῃ τo άνθοστολισμένον καπέλλάκι.

— "Μείνε ήσυχος, κ' εγώ δέν θα τὰ χάσω, άπήνητησεν η άδ λφή του.

Και τόσο γρήγορα επήσαν, ώστε άμέσως εφθασαν εις τo τροχόσπιτο. Από μακρὰν είδαν την Κοκκινσκοφιτσα, ή όποια, χωρίς κάλυμμα εις την κεφαλήν, ετριγύριζεν όλόγυρα εις την κατασκήνωσιν, σαν να επείριμενε κάποιον και άμέσως εσκέφθησεν ότι άνησυχοῦσε δια τo σκουφάκι της. Όταν τους είδε, ετριξεν άμέσως κοντά των και τους είπεν:

— "Ω! ευχαριστῶ! Είχα έναν τέτοιο φόβο..."

— "Ω δέν είχαμε σκοπό να τo κρατήσωμε, είπεν η Μαργαρώ.

— "Δέν ήταν γι' αυτό ο φόβος μου, αλλά μήπως και δέν σας εχναδῶ.

Και, άμα είδε τo άνθισμένο σκουφάκι:

— "Ω! τί ώραϊο μπουκέτο! Άλήθεια, λαμπρή ιδέα! Πόσες φορές δέν μου ήλθε ο πειρασμός να ράψω ένα ψεύτικο μπουκέτο εδω' επάνω!... Άλλά τὰ εῦμορφα λουλούδια έχουν πολύ άκριβά... και έπιτα... δέν αξίζουν ποτέ σαν αυτά που χαρίζει ο καλός μας ο Θεός.

Και ενώ έλεγε αυτά, έβαλε στραβά στα μαλλιά της τo σκουφάκι, και, με ερωτηματικόν ύφος, εκύτταξε τόν αδελφόν και την αδελφήν, σαν να τους έρωτούσε: Μου πηγαίνει;

Και πραγματικῶς τo τρίχρωμον μπουκέτο, τo άσπρο, κόκκινον και γαλάζιον, εταίριαζε θαυμάσια με τo χρυσάφι των μαλλών της.

— "Σας πηγαίνει μια τρέλλα! είπεν η Μαργαρώ μια τρέλλα! επανέλαθε τονίζουσα καλά την τελευταία λέξιν. Και όποιος τo βλέπει, του έρχεται τώρα διήσεις ακόμα παραπάνω να σας φιλήσῃ.

— "Αν εχετε διάθεσι, μη δυσκολεύεσθε καθόλου..."

Και η Κοκκινσκοφιτσα εσκυψε και επρότεινε τo μάγουλο της προς την Μαργαρώ, ή όποια δέν ειχε καν διανοηθῃ, μ' όλον τόν ένθουσιασμόν της, να ζητήσῃ τόσο μεγάλην χάριν.

— "Ω! έχω και παραέγω διάθεσιν! είπεν, και ανοίγουσα την αγκάλην της, εσφιξε την μικρούλαν χορευτρίαν.

— "Άκου δῶ, μη σφίγγῃς παραπολύ δυνατά, εσφύριξε κρυφά-κρυφά ο Πετρογιάννης εις τo αὐτάκι της Μαργα-

ρώς. Άλλά η Μαργαρώ δέν ήκουε τίποτε. "Αν ερωτάτε δια την Κοκκινσκοφιτσαν, φαίνεται ότι δέν έμεινε δυσηρηστημένη από αυτές τὰς διαχύσεις, διότι εστέκετο και την εφιλοῦσαν, χωρίς να κάμῃ τo ελάχιστον κίνημα δια να ξεφύγῃ.

Επί τέλους η Μαργαρώ απέφασεν να άφισῃ την αιχμάλωτόν της, και της είπε:

— "Α! τώρα, είμαι ευχαριστημένη! Βλέπετε είχα μεγάλην ανάγκην να σας πῶ πως σας αγα. . . Μά, αλήθεια, δέν σας τo είπα ακόμα.

— "Α! ναι, είπε με ζωηρόν τόνον η Κοκκινσκοφιτσα δέν μου τo είπατ, εγώ όμως τo εκατάλαβα.

— "Μονάχα, —επρόσθεσεν η Μαργαρώ, ενώ πάλιν εγένετο μελαγχολική ή όψις της—πού εσάς δέν μπορεί κανείς παρὰ να σας αγαπᾷ; όλος ο κόσμος σας αγαπᾷ και σας καμαρώνει, ενώ εμένα!...

Και τo φτωχὸ τo κοριτσάκι έρριψεν εις τὰ φορέματά του, τὰ σχεδόν κουρελιασμένα, ένα βλέμμα πολύ έντροπαλόν.

— "Ελάτε τώρα! δέν αγαπᾷ ο άνθρωπος τούς φίλους του, μόνον διότι φοροῦν καλά ρούχα, και αν σας άρέσω και στοὺς δύο σας, —είπε, περιλαμβάνουσα και τόν Πετρογιάννην εις την σκέψιν της, —δέν είνε, υποθέτω, εξ αίτίας της φουστᾶς του χοροῦ πού φορῶ, οὔτε δια τo σκουφάκι μου. Άγαπᾷ κανείς τούς ανθρώπους, διότι τους αγαπᾷ, διότι άμα τους βλέπῃ, μαντεύει τί συλλογίζονται.

Και, αποτεινομένη ιδιαιτέρως προς την Μαργαρώ:

— "Τάχα, δέν είπαμε κι' όλας εμεις τόσα πράγματα, με τὰ μάτια μας; . . . Ξεῦρετε όμως, —είπε διακόπτουσα έξαφνα την όμιλίαν, —αν θέλετε να τὰ πούμε, δέν πρέπει να μείνωμε εδῶ είμαστε παραπολύ κοντά στο τροχόσπιτο, και 'μπορεῖ να μας ακούσουν... Έκει κάτω, μακρύτερα, ανάμεσα στον τοίχο και τῃ εκκλησία, δέν έχωμε φόβο μή μας ενοχλήσῃ κανένας αδιάκριτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η

ΕΚ ΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ...

Τὰ τρία παιδάκια, τo ένα κατόπιν από τo άλλο, εβάδισαν προς τo μέρος εκείνο. Η μικρούλα θεατρίνα ειχε πιχσῃ την Μαργαρώ από τo χέρι και την ειχε βάλῃ να καθήσῃ επάνω εις μίαν από τὰς μεγάλας πέτρας, πού ήσαν δεμέναι με την άλυσίδα κ' έκαμναν φράκτιν όλόγυρα εις την εκκλησιάν. Η ίδια ειχε καθήσῃ χάμω, επάνω εις τὰ χαλίκια, πού ήσαν κατάμαυρα, όπως είνε εις τὰ μέρη εκείνα, όπου εξαγονται γαϊάνθρακες, και ο Πετρογιάννης έμεινεν όρθιος, με τὰ χέρια σταυρωμένα πίσω από την ράχιν του, σαν ανθρώπακος

πάκος διακριτικῶς και επιφυλακτικῶς. — Είμαι, να σας πῶ, ευχαριστημένη πού ξαναურήκα τo σκουφάκι μου, είπεν η χορευτρία, ενώ έψαχνε με τo χέρι τo κεφάλι της δια να ιδῃ αν ήτο εις την θέσιν του. Διότι, ξεῦρετε, μ' εμάλωσαν πολύ αυστηρά, πού τo επέταξα εις την πλατείαν.

(Επεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ένθουσιάζε πόσον ώραϊα άποτελέσματα έδωκεν ο περυσινός δευτέρος Διαγωνισμός Φωτογραφίας. Ολίγοι έλαβαν μέρος, αλλά εκλεκτοί, και τὰ βραβευθέντα έργα εθαυμάσθησεν από όλους, και άνεδημοσιεύθησεν μάλιστα εις καλλιτεχνικόν περιοδικόν, με την πολύ κολακευτικήν παρατήρησιν, ότι τέτοια έργα ήμποροῦσαν να διακρίθουν και εις Διαγωνισμὸν μεγάλων! Σήμερον προκηρύσσω τόν τρίτον Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας, με την έλπίδα ότι αὐτός θα δώσῃ ακόμη ανώτερα άποτελέσματα. Οι όροι είνε οι εξής.

1.— Εις τόν Διαγωνισμὸν τούτον εχουν τo δικαίωμα να λάβουν μέρος μόνον ερασίτες και φωτογράφοι, συνδρομηταί ή συνδρομητρίαι της Διαπλάσεως, και από τὰδέλφια των οσα έχουν ψευδώνυμον.

2.— Δέν όρίζεται οὔτε τo σχῆμα οὔτε τo θέμα, οὔτε τo είδος της φωτογραφίας. Έκαστος είνε ελεύθερος να στείλῃ φωτογραφίαν ενστανατή, ή με πόζαν, ή προσωπογραφίαν, ή τοπογραφίαν, ή σκηνάς του δρόμου, ή εσωτερικά, κτλ.

3.— Ο Διαγωνιζόμενος πρέπει να στείλῃ από τρεῖς έως πέντε φωτογραφίας, κολλημένας χωριστά εις χαρτόνι, να γράψῃ δε επισθεν εκάστης τo δονομά του και τo ψευδώνυμον με τo όπονον επιθυμει να διαγωνισθῃ.

4.— Βραβεῖα θάπονενμηθοῦν τὰ ωρισμένα δι' όλους τούς μικρούς Διαγωνισμούς, τὰ όποια βλέπετε εις τo Ε' Κεφάλαιον του Όδηγοῦ, (άρθρον 3, § α', β', γ'). θα δημοσιευθῃ δε εις τo φύλλον, μετά των Άποτελεσμάτων, και συλλογή εκ των καλλιτέρων βραβευμένων φωτογραφιών.

5.— Αν η συλλογή του Διαγωνισμοῦ είνε αρκετά πλουσία και αξιόλογος, θα εκτεθῃ εις τo Γραφεῖον της Διαπλάσεως, εις μικράν φωτογραφικὴν Έκθεσιν, προσίτην εις τούς εν Αθήναις, συνδρομητάς και τὰς οικογενείας των, καθ' όρισθησομένης ήμέρας και ώρας.

6.— Έκαστος εκ των Διαγωνιζομένων, ως δικαίωμα συμμετοχῆς εις τόν

Διαγωνισμὸν τούτον, πρέπει να στείλῃ, μαζί με τὰς φωτογραφίας του, και φράγκα δύο (2). Έκ της εισπράξεως ταύτης θα καλυφθῃ μέρος των έξόδων, τὰ όποια θ' απαιτήσῃ ο πολυδάπανος οὔτος Διαγωνισμός.

7.— Αἱ φωτογραφίαι, οσαι δέν θα παραδοθοῦν ίδιοχειρῶς εις τo γραφεῖόν μου, πρέπει να σταλοῦν επί συστάσει, καλῶς συνσκευασμένα εντός χαρτινης θήκης στερεᾶς. (Αἱ φωτογραφίαι εις τo Ταχυδρομικὸν λογαριάζονται ως έντυπα.)

8.— Δέχομαι φωτογραφίας δια τo Ν. Φωτογραφικὸν Διαγωνισμὸν μέχρι της 15 Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Άγαπητοί μου,

ΝΟΡΙΖΕΤΕ βέβαια ότι μεταξὺ των πολλών και ποικίλων θερινών μας θεάτρων, των μεγάλων και των μικρών, λειτουργεῖ φέτος, — όπως δὲ καθὲ καλοκαίρι, — κ' ένας Καραγκιοζής. Και όσοι δέν ελάβετε ακόμη την περιέργειαν να τόν επισκεφθῆτε, θα εμάθατε την ύπαρξίν του από τὰ φαντακτερά εκείνα και πολύχρωμα προράμματα, τὰ συντεταγμένα εις γλώσσαν κάπως μακαρονικήν, τὰ όποια ως λάβαρα περιφέρουν οι μάγκες ανά τὰς όδους προς διαφώτισιν του κοινού... Έν τοιούτον πρόγραμμα εἶδα προχθές τo άπόγευμα, αναπαύομενον εις τo κέντρον της Πλατείας του Συντάγματος, τo εἰδιάβασα απ' αρχῆς μέχρι τέλους, και μου εγενήθη η όρεξις να υπάγω τo βράδυ εις τόν Καραγκιοζήν.

Όρισμένως, εσυλλογίσθην, ο Καραγκιοζής είνε εξυπνότερος από... τὰ προγράμματά του. Το ένθουμοῦμαι από άλλην φοράν, πού έτυχε να τόν επισκεφθῶ. Έγέλασα τότε με τὰς εύφρολογίας του, τὰς γνησίως λαϊκάς, περισσότερον άφ' όσον γελῶ συνήθως εις τὰ άλλα θεάτρα, με τὰς άμφιβόλους εύφρολογίας, τὰς... μεταφρασμένας εκ του γαλλικοῦ. Ναι μεν ο περιφρημος θιασάρχης του Καραγκιοζή, ο πλουτίσας τόν θιασόν του με τo θαυμάσιον πρόσωπον του Μάρμπα-Γεώργου και δι' αυτό έπονομασθῆς Μάρμπα-Γεώργος (τo άλλο του δονομα δέν τo ένθουμοῦμαι) απέθνε φέτος' αλλά καθόλου παράξενον ναφῆκεσαν κανὸν διάδοχον, εφάμιλλον η ήσως και

ανώτερόν του. Θα υπάγω να ιδῶ. Και τo βράδυ εξεκίνησα δια τo Σταδιον, πλησίον του όποιου είνε εγκατεστημένον τo θεατράκι του Καραγκιοζή.

Είνε ακανόνιστος μάνδρα με ανώμαλον εδαφος, με πάγκους θεάτρου αρκετά σαθρούς, με τραπεζάκια και καθίσματα καφενείου, ωςπεριτοπλιστον εξηθρωμένα, και με τo μικρόν ξύλινον παράπηγμα του Καραγκιοζή, εις τo βάθος, τo μέτωπον του όποιου καλύπτει ο φωτεινός καραγκιοζή-μπερντέ. Πτωχὸν όρχήστρα, από τῃν όποιαν δέν λείπει οὔτε η κλασική κλαπαδόρα, παιζει θορυβωδῶς έξωθεν του παραπήγματος. Εις τo ένα άκρον της σκηνῆς—δηλαδή του μπερντέ, — φαίνεται τo κάπως φανταστικόν παλάτι του Πασᾶ, του Βεληγκέκα. Εις τo άλλο άκρον είνε τo σπιτι του Καραγκιοζή. Και όλος ο έντωμεταξὺ χώρος μένει ελεύθερος, δια τὰ πρόσωπα τὰ όποια... αναμένονται υπό του κοινου άνυπομόνως.

Είνε δε τo κοινόν αυτό παράξενον μωσαϊκόν από ανθρώπους του λαοῦ, στρατιώτας, κουτσάβιδες, λιμοκοντόρους, εύζώνους, λούστρους, και όλίγους κυρίους της καλής λεγομένης τάξεως, οι όποιοι πηγαίνουν κάπου-κάπου χάριν περιεργείας. Είνε περιττόν να σας είπω ότι όλα τὰ φύλα και όλαί αι ηλικίαι αντιπροσωπεύονται εις τo μικτόν αυτόν πλήθος, από τo όποιον δέν λείπουν οὔτε βρέψη, κοιμώμενα μακαρίως εις τὰς άγκάλας των μητέρων των... Η παράστασις απόψε είνε αρκετά άστεία. Τὰ πρόσωπα του Καραγκιοζήμένου πάντοτε τὰ ίδια (ο Καραγκιοζής, τo παιδί του Μολυντήρι, ο Νιόνιος ο Ζακυνθινός, ο Μάρμπα-Γεώργος ο μωραίτης, ο Βεληγκέκας κτλ.) άλλ' η κωμωδία που παίζουν είνε εκάστοτε άλλη. Απόψε π: χ: ο Καραγκιοζής απέφασεν να γίνῃ γιατρός. Οι άνθρωποι τόν πιστεύουν και πηγαίνουν να ζητήσουν τὰς συμβουλάς του. Και εις τόν ένα παραγγέλλει ένα δράμι... άκου-φάρτε, τόν άλλον πού φορεῖ φουστανέλλες διατάσσει να φορέσῃ φράγκικα, και εις τόν Νιόνιον πού φορεῖ βελάδαν, επιβάλλει φουστανέλλαν, (δὲ' αυτά μέσα θεραπευτικά!) Έννοεῖται ότι ο ασθηνής πού επῆρε τo άκου-φάρτε, ανεπαύθη εν Κυρίῳ' ο Μπαρμπα-Γεώργος και ο Νιόνιος, μεττημφιεσμένοι, εἴλκυσαν κατ' επάνω των όλα τὰ σάπια και όλους τούς νενεκέδες της Άγορᾶς, και όλοι οι άπατηθέντες από τόν ψευτο-γιατρόν τόν καταγγέλλουν εις τόν Πασᾶν και ζητοῦν την κεφαλήν του επί πίνακι. Άλλ' ο Καραγκιοζής, μοναδικός εις τo ναποφεύγη τούς σκοπέλους, δωροδοκεῖ τόν δικαστήν του και... νομιζῶ ότι άθωνόεται, διότι δέν εμεινα ως τo τέλος.

Ναι, δυστυχῶς έφυγα πριν τελειώσῃ

ή παράστασις, διότι ο Καραγκιόζης έχει τὸ ἐλάττωμα νάρκη. Τὰ τραγούδια του (κάθε πρόσωπον ποῦ ἐμφανίζεται εἰς τὴν σκηνήν, λέγει πρώτα τὸ τραγούδι του) βαστούν πολὺ, κουράζουν, καὶ τὰ πρόσωπα λέγουν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἀτελείωτα. Ἐπειτα ὁ ἐφετείνος Καραγκιόζης δὲν ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν περυσινόν. Φαίνεται ὅτι ὁ θασάρχης ποῦ ἀπέθανε, δὲν ἀντικαθίσταται εὐκόλως... Μ' ὄλ' αὐτὰ ἐγέλασα ἀρκετά, καὶ ὑπῆρξαν στιγμαὶ ποῦ με ἀπεζημίωσαν δι' ὅλην τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διαλόγων καὶ τῶν τραγουδιῶν. Το λαϊκὸν πνεῦμα, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶνε πρώτης τάξεως, εἶνε ἀφαστον καὶ ἀμίμητον, καὶ καμμία γραπτὴ εὐφυλο- γία λογίου δὲν συγκρίνεται μ' ἐκείνην ποῦ ἐξέρχεται ἀυθόρμητως ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ.

διαλόγου μεταξύ τοῦ Καραγκιόζη καὶ τοῦ Βεληγκέκα.
Βεληγκέκας : — Εἶσαι γιατρός, βρέ σὺ, ἀλήθεια;
Καραγκιόζης : — Ἀλήθεια, πασᾶ μου, ἀμ' τί, φέμματα; Τί συμφέρο ἔχω νά σε γελάσω;
Βεληγκέκας : — Τότε ποῦ εἶνε τὸ δίπλωμά σου;
Καραγκιόζης : — Πασᾶ μου, ἐγὼ εἶμαι ξεδίπλωτος!
Βεληγκέκας : — Τὰ χαρτιά σου θέλω νὰ 'πῶ. Ποῦ εἶνε, βρέ, τὰ χαρτιά σου;
Καραγκιόζης : — Τὰ χαρτιά μου... πασᾶ μου... τὰ χαρτιά μου τὰ ἐπῆρε ὁ ἀέρας!
 Ἀλλὰ δὲν ἐξακολουθῶ, — διότι εἶνε κίνδυνος νὰ μὴ τελειώσω ποτέ.
 Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

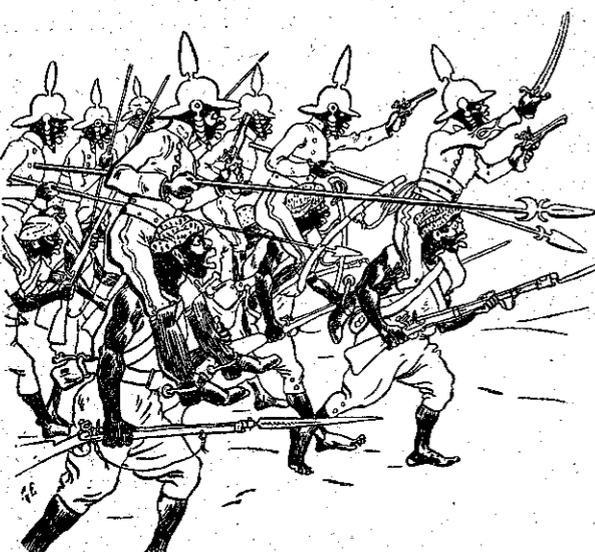
Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ
 (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ζ'.

Κυττάξατε τὸ παράξενον σπράτευμα ποῦ περνᾷ τώρα! Εἶνε τὸ βαρὺ ἵππικόν.

Ἴππικόν; Μὰ ποῦ εἶνε τὰ ἄλογα;

Ἀλήθεια δὲν τὰ βλέπετε;... Δὲν βλέπετε ὅτι κάθε στρατιώτης ἔχει στήν πλάτη του ἄλλον ἕνα; Ὁ ἐπάνω εἶνε ἵππεύς, — διότι καβαλλικεύει, — ὁ ἀπὸ κάτω εἶνε ἵππος, — διότι καβαλλικεύεται. Ἀλλὰ τὸ ἵππικόν αὐτὸ διαφέρει ἀπὸ ὅλα τὰ ἵππικά τοῦ κόσμου, διότι εἰς αὐτὸ καὶ οἱ ἵπποι ἔχουν ὄπλα, καὶ πολεμοῦν ὅπως καὶ οἱ ἵππεῖς. Φυσικά! ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ εἶνε ἄνθρωποι! ἀφοῦ περπατοῦν μὲ τὰ δύο ποδάρια, διατὶ μὲ τὰ ἄλλα δύο, δηλαδή μὲ τὰ χέρια, νὰ μὴ κρατοῦν μίαν καραμπί- ναν μὲ μίαν ξιφολόγη- χην;

Ἡ θαύμαστή αὐτὴ ἐπινόησις χρεωστεῖται εἰς τὴν εὐφυϊαν τοῦ Κουκουμπιμπῆ Ἐπειδὴ εἰς τὸ βασιλεῖόν του τὰ ἄλογα δὲν εἶνε ἀφθονα, ἐουλλογίσθη νὰ κάμη ἄλογα τοὺς μαύρους ἀνθρώπους. Καὶ ἦτο τόσο ἐύκολον! Αὐτοὺς τοὺς ἀφίσε ζυπόλιτους ἐνῶ οἱ μαῦροι ἄνθρωποι, ποῦ καβαλλικεύουν τοὺς μαύρους ἀνθρώπους, αὐτοὶ φοροῦν, καθὼς βλέπετε, μπότες μὲ σπηροῦνια.

Ὁ Κουκουμπιμπῆς εἶνε πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Ἀνθρώπο ἵππικοῦ καὶ οκέπτεται μάλιστα νὰ συντάξῃ ἐν Ὑπόμνημα καὶ νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὰς Στρατιωτικὰς Ἀκαδημίας τῆς Εὐρώπης, διὰ νὰ εἰσαχθῇ τὸ σύστημά του καὶ εἰς τοὺς ἀσπρους στρατοὺς.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μὲ φτερά ζευγαρωμένα Πλουμισμένα, χνουδωτά, Ὅλ' ἡμέρα ἢ πεταλούδα Μέσ' στὸν κηπὸ μας πετᾷ...

Ὅμως ἀμυαλὴ γυρίζει Κι' ἀσυλλόγιστὴ πολὺ Καὶ δὲν ξέρει νὰ ὠφεληθῆται Καὶ δὲν ξέρει νὰ ὠφελῆ.

Θέλει ἀνώφελα νὰ ζήσῃ Κ' ἔτσι ἀνώφελα πεθαίνει Κι' ἀπὸ τὴν τρελλὴ ζωὴ της Τίποτα δὲν ἀπομένει!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ὅπου ὁ λόρδος ἀγοράζει ἀκριβὰ μίαν νίκην, ἢ ὁποία ὁμοιάζει παραπολὺ πρὸς ἦταν.

Ὅταν, ἀπὸ ἕκτακτον ὄλως συγκυρίαν, διέφυγε τὸ ξίφος τοῦ βαρῶνου Ἐστιράκ, ὁ Λόρδος ἠνόησεν ὅτι τοῦ λοιποῦ τίποτε δὲν ἠδύνατο ν' ἀποπειραθῆ, ὅσον εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, ἐναντίον τῶν νεαρῶν ταχυδρόμων τοῦ κ. Μορσένε.

Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ τὸ ταχύτερον διὰ τὴν Φλάνδραν' ἤθελε νὰ τοὺς περάσῃ καὶ νὰ προπορευθῆ, ἔστω καὶ ἂν ἐσκαίεν ὅσα ἄλογα ἦτο ἀνάγκη πρὸς τοῦτο. Χάρις εἰς τὸν χρυσόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο ἀφθόνως ἐφωδιασμένος, κατέρριψεν ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἔφθασεν εἰς τὰς προφυλακὰς τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου, ὅπου ἐδήλωσε ποῖος ἦτο, καὶ κατάρθωσε νὰ λάβῃ συνοδίαν ἀπὸ δέκα πεζοῦς καὶ τέσσαρας ἵππεῖς. Μὲ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀπόσπασμα ἤρρισε νὰ περιφέρεται καὶ ν' ἀνιχνεύῃ ὅλους τοὺς δρόμους ποὺ εἶχαν διεθῦναι πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀρπάσῃ τὴν βασιλικὴν ἐπιστολήν.

Ἀφ' ἑτέρου, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμερονύκτια, τὰ ὁποῖα ἐπέρασαν μὲ ἐφιππον ὁδοπορίαν, οἱ νεαροὶ μας φίλοι ἐφθασαν, χωρὶς περιπετείας, εἰς τὴν κωμόπολιν Κατελέ. Ἐκεῖ τοὺς ἐπληροφόρησαν ὅτι αἱ προφυλακαὶ τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου κατεῖχον τὴν περίεξ ἐσοχὴν καὶ ἐπετήρουν τὰς διόδους, αἵτινες ἔφερον πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἦτο δὲ τοῦτο ἐγκαθιδρυμένον μεταξύ τῶν πόλεων Χάσπρης καὶ Νοαγγέλλης, παρὰ τὸν ποταμὸν Σέλλαν, εἰς ἀπόστασιν ἑξ ὡστών λευγῶν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐπομένως, ἀπεφάσισαν νὰ περιμενεῖν νὰ νυκτώσῃ καλά, διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ διαβοῦν διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν χαρακωμάτων. Ἀλλῶς τε ἦτο ἀπαραίτητον ν' ἀφίσουν ν' ἀνα-

πνεύσουν τ' ἄλογά των, τὰ ὁποῖα εἶχαν παρακουρασθῆ ἀπὸ ἐκείνο τὸ τριήμερον τρελλὸν τρέξιμον. Ὁ Γάστων ἐκρατοῦσε πάντοτε τὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος τοῦ εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Νοαγγίωνα, εὐθὺς μετὰ τὴν μονομαχίαν. Τὸν εἶχε φυλάξῃ μὲ λεπτολόγον μεριμνᾶν εἰς τὸν κόρπον του, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι, τὴν στιγμὴν ποῦ του ἐδίδεν αὐτὸ τὸ γράμμα, ὁ Φραγκίσκος εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη του ἕνα περίερον χαμόγελο, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐσήμαινε πολλὰ πράγματα...

Λοιπόν, κατὰ τὰς ἑνδεκα τὸ βράδυ, ἀποφεύγοντες τοὺς μεγάλους δρόμους ὡς πολὺ ἐπικινδύνους, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἰς ἐδῶσαν εἰς μίαν μικρὴν χαλικὴν γα- ράδραν, ἢ ὁποία παρεπορεύετο τὴν ὄχθην τοῦ Σέλλα καὶ, ἐπομένως, ἔπρεπε νὰ καταλήγῃ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νοαγγέλλης, δηλαδή καταμεσῆς εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον. Ἀλλ' ἂν καὶ ἦτο κατὰλληλος διὰ νὰ κρύψῃ τὴν πορείαν των, ὁ δρόμος ἐκεῖνος ἦτο μόλτατα εἰς ἄκρον δύσεως. Διὰ τοῦτο ἐπρόβαιναν μὲ πολλὴν προφύλα- ξιν, ὁ Γάστων ἐπὶ κερφολῆς, ὁ Φραγκίσκος εἰς τὸ κέντρον καὶ ὁ ρωμαλέος Πέτρος εἰς τὴν οὐ- ραγίαν.

Ἐίχε περάσῃ πολλὴ ὥρα, ἀφ' ὅτου ἐβάδιζαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ αἱ πρώται λάμψεις τῆς ὠχροτάτης αὐγῆς ἤρ- χίζαν νὰ χρυσόνουν τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, χωρὶς νὰ διατρα- ποῦν τὰ πυκνά των φυλλώματα, ἐνῶ βαθὺ σκότος ἐκάλυπτεν ἀ- κόμη τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐτραβοῦσαν...

Διὰ τρίτην φοράν ἐσκόνταψε τὸ ἄλογο τοῦ Πέτρου.

— Στὸ διάβολο! τί πίσσα σκοτάδι! ἐμουρμούρισεν ὁ νεα- ρὸς μας ἤρως ἔλκων ἀποτόμως τὰ ἦλια. Οὐτ' ἐγὼ δὲν βλέπω καθαρώτερα ἀπὸ τὸ ἄλογό μου.

— Λοιπόν, θά σας φέξωμεν ἐμεῖς, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀνεβόησε μίᾳ περιπαικτικῆ φωνῇ, ἢ ὁποία ἀνεβόη ἀπὸ τὰ παρακείμενα δένδρα καὶ τὴν ὁποῖαν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἀνεγνώρισαν ὡς τὴν φωνὴν τοῦ καταχθονίου των κατασκόπου.

Συγχρόνως, μίᾳ συμπυροκρότησις τουφεκίων ἐφώτισε τὰ σκότη, καὶ σφαῖ- ραι πολλαὶ μαζὶ ἄν ἦσαν κ' ἐσφύριζαν εἰς τὰ αὐτὰ τῶν ἄν...

— Κανένας μας κτυπημένος; ἠρώτη- σεν ὁ Γάστων μὲ φωνὴν πνευστιῶσαν.

— Κανένας! ἀπήντησαν μαζὶ ὁ Πέ- τρος καὶ ὁ Φραγκίσκος, ἀκόμα ζαλισμέ- νοι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν.

— Στὰ τέσσαρα τότε, πρὶν ξαναγε- μίσουν!

Καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπτεροκόπησαν τοὺς ἵππους των, ἐνῶ ἐν ἀπόσπασμα ἀ- ποτελούμενον ἀπὸ δέκα πεζοῦς καὶ τέσ- σαραις ἵππεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνας ἦτο ὁ λόρδος, εἶχεν ἤδη ἐξορμήσῃ ἀπὸ τὸ σύνδενδρον μέρος.

— Ἀκολουθήσατέ τους τροχάδην! διέταξεν ὁ λόρδος τοὺς πεζοῦς, καθὼς καὶ δύο ἀπὸ τοὺς ἵππεῖς. — Ἐγὼ καὶ σεις, — εἶπε στρέφόμενος πρὸς τὸν τρί- τον ἵππεᾶ, θὰ προσπαθῶμεν νὰ τοὺς κόψωμεν τὸν δρόμον. Καί, ἂν τοὺς ἀφί- σσετε καὶ σας ξεφύγουν, παληκάρια μου, θὰ κρεμασθῆτε ὅλοι σας! Ἐμπρός.

Εἰπὼν αὐτὰ ὁ λόρδος ἐπέδουσε πάλιν ὑπὸ τὰ δένδρα, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ...

Ὁ καιρὸς ποῦ ἐχρηιάσθη διὰ νὰ δο- θοῦν αὐταὶ αἱ διαταγαί, εἶχεν ἐπιτρέψῃ

Ἐπεσκόφη κυριολεκτικῶς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν... (Σελ 261, στήλ. γ')

εἰς τοὺς φίλους μας νὰ ἀπομακρυνθοῦν ὀλίγον. Δυστυχῶς τὰ ἄλογά των, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ξεκουρασθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τοὺς προηγουμένους κόπους, πολὺ γρή- γορα ἐξηντλοῦντο. Μόνον τὸ ἄλογο τοῦ Φραγκίσκου, ἐπειδὴ ἔφερε φορτίον ἐλα- φρότερον, εἶχε ξεπεράσῃ τὰ δύο ἄλλα. Ἐξέκρινσε ταχὺ ἄν ἦσαν μὲ τὴν ὄρμη- ῖν, ὥστε ὁ Γάστων ἐνόμισεν ὅτι τὸ ζῶον τοῦ Φραγκίσκου, τρομαγμένον ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, εἶχεν ἀφηνιάσῃ.

Ἀποφασισμένος νὰ φθάσῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν τὸν ἀδελφόν του, ἐβύθισεν ὁ Γά- στων τοὺς περυστηρὰς του εἰς τὰ πλευ- ρὰ τοῦ ἰδικοῦ τοῦ ἵππου... Ἀλλὰ, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν τελευταίαν του προσπάθειαν,

τὸ ἐξηντλημένον ζῶον ἐσωριάσθη κάτω. — Βαρῶνες, εἶπε τότε ὁ Πέτρος πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἐσεῖς κρατεῖτε τὴν ἐπι- στολήν τοῦ βασιλέως; κι' ἂν ὄλοι μας γαθοῦμεν, αὐτὴ πρέπει νὰ φθάσῃ. Πάρ- τε τὸ ἄλογό μου, κ' ἐγὼ θὰ σταματή- σω αὐτοὺς, ποῦ μας κυνηγοῦν.

Βλέπων ὅτι ὁ ἀδελφός του ἐδίσταζε νὰ τον ἐγκαταλείψῃ, κατέθη ἀπὸ τὸ ἄ- λογο τοῦ ὁ Πέτρος. Κατόπιν ἔπιασε τὸν Γάστωνα ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς τὴν σέλλαν, καὶ ἐμαστίγωσε δυνατὰ τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐφυγε ἄν ἀστραπῆ.

Ὁ Πέτρος, ἅμα ἔμεινε μόνος, ὠχύ- ρωσε τὴν θέσιν του. Ὅπισω ἀπὸ τὸ πεσμένον ἄλογο, ἐσώρευσε μεγάλους λί- θους, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φράξῃ τὴν χαράδραν καί, προφυλαγμένος μὲ τὸ πρόχειρον αὐτὸ χαρακωμά, ἐ- ξηπλώθη πρηνῆς, μὲ τὰ πιστό- λια εἰς τὰ χέρια του, μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὰ δόντια του.

Πρὶν περάσῃ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ ἦχος ἐρρυθμῶν βημά- των ἐπληξῆε τὴν ἀκοήν του καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά, οἱ στρατιῶ- ται οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν πυροβολή- σῃ πρὸ ὀλίγου, ἐφάνησαν μέσα εἰς τὸν κοίλαν δρόμον.

Κατόπιν των ἤρχοντο δύο ἀπὸ τοὺς ἵππεῖς ὁ Πέτρος παρέτή- ρησε μὲ ἀπορίαν του ὅτι ὁ Λόρ- δος δὲν ἦτο μαζὶ των.

Ἡ ἀρετήρησεν ἐπίσης ὅτι οἱ στρατιῶται εἶχαν βάλῃ τὰς ξι- φολόγησας εἰς τὰ στόματα τῶν ὄπλων των καὶ συνεπέραναν ἐκ τούτου λογικώτατα ὅτι, ἀ- φοῦ οἱ παληκαράδες αὐτοὶ ἐφαι- νοντο ἀποφασισμένοι νὰ μὴ πυ- ροβολήσουν πλέον, σημαῖον ὅτι αἱ γαλλικαὶ προφυλακαὶ δὲν ἀ- πείχον πολὺ.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἔκαμε νὰ εὕρῃ πάλιν ὀλοκλήρον τὸ θάρ- ρος του, καὶ μὲ τὸ μετρίδιμα εἰς τὰ χεῖλη ἐκάθησε κ' ἐπε- ρίμενε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ φοβῆται, ὅπως οἱ ἐχθροὶ του, τὸν κρό- τον, ὁ δευτερότοκος τῶν Ἐστιράκ ὑπε- δέχθη τοὺς δύο πρώτους ἐφορμῶντας μὲ δύο πιστολισμούς, τοὺς ὁποίους ἐρριψε σχεδὸν κατὰσστηθα. Ἐπειτα, χωρὶς ν' ἀφίσῃ νὰ παρέλθῃ ἢ κατὰπληξῆς τῶν ἐπιζώντων, ἐσηκώθη ὀρθῶς, ἤρπασε μὲ τὸ ἀριστερὸν τοῦ χέρι ἕνα τουφεκί, τὸ ὁποῖον μετέβαλεν εἰς ρόπαλον, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ ἐκράδαινε τὸ ξίφος. Μὲ αὐτὰ τὰ ὄπλα ἀρματωμένος, ὀρθῶς ὀπισθεν τοῦ χαρακωμάτος του, ἐπεσκόφη κυριο- λεκτικῶς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ κτυπήματά του. (Ἐπεταὶ συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΗΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

Πολύ κοντά εις τον μεγάλον δρόμον, δίπλα εις την λιμνην, ήτο μίξ γερικη και παλαιά φιλύρα. Γύρω της τά φυτά και τά χορτάρια είχαν τό ελεύθερον νά φυτρώνουν όπου ήθελαν, και τά δρομάκια ήσαν γεμάτα και σκεπασμένα με άγριολούλουδα.

Τα πουλάκια έλεγαν τό δένδρο εκείνο: Παλάτι της Φιλύρας, — διότι ήτο δι' αυτά στέγη φιλόξενη και αναπαυτική. Μερικά είχαν κάμη ενεί την φωλιτά των, κ' έμεναν οικογενειακώς, και έδι- ναν συχνά χορούς και συναυλίας.

Η πλέον ωραία εποχή ήτον εκεί κατά τό καλοκαίρι, όταν όλο τό παλάτι έμο- σγομύριζε από τό άρωμα που εκκρίπι- ζαν τά άνθη της φιλύρας. Και τό ώρα- ότερον από όλα ήτον ένα λουλουδάκι, τό όποιον είχαν βγάλη με τό όνομα «Φι- λυρίτσα». Αί αδελφάι της ήσαν ωραία άνθοκόριτσα, αλλά καμμία δέν ήτο τόσο γλυκό, καλό και χαριτωμένο λουλουδά- κι σαν την «Φιλυρίτσα». Τό φουστανά- κι της, τό ανοικτοπράσινο, είχε τήση δροσιά, ώστε ούτε τά ψυχρόνια, που είνε συνήθως, τόσοσ άνδιάντροπκ, δέν έτολμοϋ- σαν νά την πλησιάσουν, μήν τύχη και την λερώσουν.

Η Φιλυρίτσα είχε ωραίαν θέαν από τό ύψος της καμαρούλας της άμα εκου- ράζετο νά κυτάξη τον μεγάλον δρόμον του δάσους, δέν είχε παρ νά σηκώη τό κεφάλι και νά ιδή τον γαλανόν ούρανον και τά εύμορρα άσπρα συννεφάκια. Κά- ποτε, όχι συχνά, όταν ήτον ανιμοζάλη και βροχή, φέβος την έπιανε που έβλε- πε νά περνοϋν κοντά της αί άστραπίες και μεγάλες σταλαγματιές, που έροβέ- ριζαν νά της χυλάσουν τό ωραίο τη: φορματάκι! κατ άκαλήν της τήχην ό- μορως, ήμπορούσε τότε νά κρύβεται κάτω από τά φύλλα, που ήσαν άκριτά μεγά- λα, ώστε νά την προφυλάττουν από τον άνεμον και την βροχήν.

Αφού έπερνούσε τόσοσ εύμορρα, ό- λος ό κόσμος τώρα θά νομίζη, πως ή Φιλυρίτσα ήτο εύτυχής κ' εύχρηστημέ- νη! αλλά αυτή δέν είχε αυτήν την γνώ- μων. Είχε τόσοσ συνήθειά με εκείνο τό μεγαλοπρεπές θεάμα, όλοι τόσοσ ά ά- πην της είχαν, και της έκαμναν τόσοσ περιποιήσεις, ώστε αυτή δέν έβλεπε την εύτυχιάν της; και δέν είχε παρ ένα μεγάλο ποθον: ένα τρελλόν πόθον ν' άφίση τό σπίτι των γονέων της και νά γυρίση εις όλον τον κόσμον. Ο πόθος της ήτον άνήγητος, αλλά συχνά συμβά- νει νά έπιθυμοϋν τά παιδάκια εκείνο ακριβώς που είνε καλλίτερα νά το απο- φεύγουν.

Κάθε μέρα έπαρκαλοϋσε την φιλη- νάδα της, την Χελιδόνα, νά την πάρη στα φτερά της και νά την πάρη νά της

δείξη τ τους άγνωστους! τά ίδια εζη- τούσε από τους πεταλούδες της τριλλές, και από τους σκαρβήλιους: ένα βράδυ μά- λιστα, είχε καθιθεύσει μίξ νυκτερίδα νά την πάρη μαζί της. Αλλά πάντοτε την ίδια απάντησιν ελάμβανεν: δέν ήθε- λαν, ή δέν ήμπορούσαν νά την βοηθή- σουν. . .

Επί τέλους, ένα πρωί, της ήλθε μίξ έμπνευσις όταν ήκουσε τον άνεμον, που έπλησίαζε.

«Αυτός ό καλός άνεμος, είπεν από μέσα της, τόσοσ φορές μου έκαμνεν εύ- κολίες, ώστε και τώρα δέν θά άρνηθή νά με βοηθήση.»

Όταν ό άνεμος την είδε τόσοσ λυπη- μένην, έστάθη και την ήρώτησ; — Τί έπαθες; τί τρέχει, καλή μου Φιλυρίτσα;

Τότε αυτή του διηγήθη την λύπην της, και τον έθερμοπαρεκάλεσε νά την πάρη μαζί του! εκείνος την έσυμπόνεσε: ένόμισεν όμως καθήκόν του νά την προει- δοποιήση.

— Φιλυρίτσα, της είπε, θά μετανοή- σης που έρχεσαι μαζί μου, διότι πουθε- νά δέν είνε κανείς τόσοσ εύχάριστος και καλά, όσον εις τό σπίτιάκι του.

Αλλά άμα την είδε τόσοσ λυπημέ- νην, τώρα που και αυτός έδίσταζε νά την πάρη μαζί του, δέν ήμπίρνεσε νά αντίσταθι παραπάνω, και έκαμε τό θέλημά της. Με ένα μεγάλο αναστε- νυχμίν, που έκαμε κ' έσειστή όλο τό παλάτι, έσήκωσε κ' έπήρε την Φιλυρί- τσα, και αυτή ήρχισεν ελεύθερα νά χο- ρεύη εις τον άέρα.

— Τί ωραία! τί εύχρίστα! έφώνα- ξεν ή μικρούλα. Επί τέλους είμαι μίνη, και κάμνω ό, τι θέλω!

Ο άνεμος την έκαμε νά στροβιλισθι όλίγην ώρα και έπειτα την άρισε νά κα- ταβή εις τά δροσερά χορτάρια. Και είδε εκεί ή Φιλυρίτσα τόσοσ άγνωστα πράγ- ματα, κ' έκαμε τόσοσ γνωριμίες, ώστε δέν έστενοχωρήθηκε όλο τό πρωινό. Αλ- λά, κατ τό άπ' άγεμια ήρχισε νά μήν είνε και τόσοσ εύχρηστημένη μέσα στην πρασινάδα, όταν ένας μεγάλος σάλιαγ- κας την έπλησίασε: την έπιασε ρίγος και τρεμούλα από τον φόβον της κ' έφώναξε: — Βοήθεια! βοήθεια!

Ο άνεμος την ήκουσε κ' έτρεξε νά την βοηθήση! αλλά, έπειδή αυτός ήτο και είνε πάντκ άγροίκος και βουνήσιος, την έπέταξε απότομα επάνω εις τον μεγάλον δρόμον.

Εκεί, ήσαν πολλά άμάξια, και άν- θρωποι που έκαμναν περίπατον, και άκόμη πρισ τερη σκόνη, ή όποία έ- καμνεν ά νόριστο τό ωραίο φορματάκι της Φιλυρίτσας. Ένα άγρόι έσήκωσε νά από κάτω την Φιλυρίτσαν, την έβαλε μέσα εις ένα σακκούλι και την έπήε εις τό σπίτι του! εκεί την έβαλε εις

τον ήλιο νά στεγνώση και νά ξεραθι. Έχασεν ή Φιλυρίτσα τό δροσερό της χρώμα, και τό δέρμα της εξαρώσε: εκατάλαβε πως είνετο γρηούλα. Και την στιγμήν αυτήν ήρχισε νά ταλαινίη τά ασυλλόγιστα νεανικά της φαντασιο- κοπήματα, κ' έσυλλογίσθη τά ωραία πράγματα, εις τά όποια δέν κατεδέχετο νά προσέξη άλλοτε. Έλυπήθη που ά- φισε τό παλατάκι της, και είπεν, άχ, νά μπορούσε νά γυρίση εκεί πάλιν! Λυ- πημένη και μετανοημένη έκάζησε τότε κ' έκλαψε την μοιράν της.

(Μίμησις.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Γνωρίζετε τά λατινικά αριθμητικά ψη- φία; — Και πως όχι, αφού τά βλέπετε καθημερινώς εις τό ωρολόγι σας, από τό 1 έως τό 12. Και όμως αί πλάκες των ωρολογίων, όλοι χωρίς καμίαν εξαίρεσιν, έχουν ένα λάθος εις τους αριθμούς. Λατι- νιστί τό ψηφίον 4 δέν γράφεται IIII, αλλά IV, δηλαδή 5 — 1, όπως τό 9 γράφεται IX, δηλαδή 10 — 1, και ούτω καθεξής. Πώς λοιπόν εις τά ωρολόγια νά γράφεται τό 4 έτσι ιδιότροπα; — Ίδου τί λέγουν οι . . . ω ρ ο λ ο γ ι ο ι, όπως θά ε- εγεν ό Ά- νανίας:

Τό πρώτον ωρολόγι, τό όποιον κατε- σκευάσθη όμοιον περίπου προς τά σημε- ρινά, ήτο έργον του διασήμου τεχνίτου Έρρίκου Βικ. Τό έκαμε κατ τό έτος 1370, διά τον βασιλέα της Γαλλίας Κά- ρολον τον Ε', τον έπιλεγόμενον Σοφόν.

Ο βασιλεύς Κάρολος ήτο πράγματι σοφός, αφού μάλιστα είχε την σοφίαν ν' άνακτήη από τους Άγγλους μέγα μέρος της Γαλλίας, τό όποιον εκείνοι είχαν κα- τακτήση, έκαμε δε και πολλά άλλα πράγ- ματα διά τό καλόν του βασιλείου του. Αλλά φρίνεται ότι δέν ήτο και τόσοσ σο- φός εις τά λατινικά γράμματα, διότι, ό- ταν ό Βικ του έφερε τό ωρολόγι, τό εκύτ- ταξε καλά-καλά και με προσοχήν, και έπειτα, διά νά δείξη και αυτός την σο- φίαν του, είπε:

— Μάλιστα τό ωρολόγι δουλεύει πολύ καλά, αλλά έβλάτε τους αριθμούς εις την πλάκα όχι σωστά. . .

— Που αυτό, Μεγάλε ότατε; ήρώτη- σεν ό Βικ.

— Αυτό τό τέσσερα έπρεπε νά είνε τέσσερες ίωτες, είπεν ό βασιλεύς.

— Μά. . . κίνατε λάθος. Μεγχαλειό- τατι!

— Εγώ, ποτέ δέν κάμνω λάθος! έ- βρουχήθη ό βασιλεύς. Πάρτε τό άμέσως και διορθώσατέ το!

Πραγματικώς τό ωρολόγι διορθώθη, και από εκείνην την ήμέραν εις όλα τά ωρο- λόγια τό 4 γράφεται IIII και όχι IV. Οι ωρολογοποιοί ήκολούθησαν πιστώσ την παράδοσιν.

«Από τάς δυνάμεις της στοργής καμ- μία δέν είνε τόσοσ δύσκολον ν' αποκτηθι και νά διατηρηθι, όσον ή καλή φωνή. Τό

καλό χέρι είνε κοφάλαον. Είμπορεί νά είνε τραχύ εις την άρκα και τό αίμα του, και όμως νά κάμνη τό έργον της άπα- λής άφής, της θωπείας. Αλλά δέν ύπάρχει πράγμα τόσοσ άπαραίτητον διά την στορ- γήν όσον ή γλυκεία φωνή, που λέγει τί θέλει, τί αίθάνεται ή καρδιά! είνε δύσκο- λον ν' αποκτηθι αυτή ή φωνή και νά διατηρηθι εις τον όρθόν της τόνον. Πρέ- πει κανείς ν' άρχίξη από μικρός και νά προσέξη ήμέραν και νύκτα, και όταν εργάζεται και όταν παίζει, νά έχη και νά διατηρηι την φω ήν που πάντοτε καλεί τάς σκέψεις της καρδιάς. Εις την παιδικήν του ήλικίαν συμβίνει πολλάκις νά κάμνη τις φωνήν με τόνον όζύν, και ή φωνή αυτή του μένει εις όλην την ζωήν και πίπτει ως σταγών χολής εις τάς γλυκείας χαράς του οικιακού βίου. Προσέχετε την φωνήν σας πάντοτε ως μαργαριτάρι με- γάλης αξίας, διότι θά σας είνε πολυτιμο- τέρα εις τον μέλλοντα βίον σας: παρ τό καλλίτερον μαργαριτάρι, που κούβει ή θά- λασσα.» Η καλή φωνή είνε διά την καρ- δίαν ό, τι τό φως διά τά μάτια. Είνε φως που τραγουδεί όσον και φωτίζει. » Αυτά γράφει κάπου ό Άμερικανός λογογράφος Ήλιου Μπάρρετ.

Και τά συνιστώ ιδιαιτέρως εις ότα παι- δια έχουν την κακήν συνήθειαν νά ξεφω- νίζουν και νά όμιλοϋν πάτα σαν θυμω- μένα. . .

Ένας περιηγητής, ταξιδεύσας εις τάς Ίνδιαις διηγείται ότι τίποτε άλλο δέν του έκαμε τόσοσ έντύπωσιν όσον ή πρόωρος ανάπτυξι των μικρών Ίνδων. Πολλά Ίν- δόπουλα είνε τέλειοι τεχνίται εις ήλικίαν, κατ ά την όποιαν τά άλλα παιδάκια άρχί- ζουν νά μαθαίνουν την άλφα βήτα. Ο περιηγητής αυτός είδε ωραιότατα έργα ευλογυπτικής, καμωμένα από ένα πι- δάκι επτά ετών, και πολλά πολύτιμα έρ- γα ταπητουργίας ύφασμένα από παιδάκια 8 έως 12 ετών.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

- 1. — Διαγωνισμός Σεσπαθώματος, λήγει την 30 Νοεμβρίου, (Ίδε τους ό- ρους εις τό 16ον φύλλον ε. ε.)
2. — Διαγωνισμός Λύσεων, λήγει την 31 Ιουλίου, (Ίδε τους όρους εις τό 18ον φύλλον ε. ε.)
3. — Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων του 1905. (Ίδε τους όρους εις τό 26ον φύλλον.)
4. — Διαγωνισμός Φωτογραφίας, λή- γει την 15 Σεπτεμβρίου (Ίδε τους ό- ρους εις τό σημερινόν φύλλον.)

Αίαν προσεχώς ταποτελέσματα των ληξάντων διαγωνισμών: Λύ- σεων (Δεκεμβρίου-Μαρτίου) Ζωγρα- φικής, Καλλιγραφίας, Πνευματικών Ασκήσεων, Μεταφράσεως και Δεκά- της Ένάτης Κυριακής.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Δικέφαλος Άστός και ό Ηλεκτρικός Σπινθήρ βλέπουν διερχόμενον έν αερόστατον. Και ό πρώτος έρ- τά τον δεύτερον:

- Όταν θέλουν νά αεθούν, τί κάμνουν οι αεροναύται;
— Ρίπτον άρμον.
— Και όταν θέλουν νά καταβούν;
— Ξαναπέρουν.
*Κοτάλη υπό του Λούκιου δι Λούκ.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΑ ΕΜΠΕΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Έλαβε τό Πρόγραμμα της Έμπορικής Σχο- λής Πειραιώς διά τό δεύτερον σχολικόν έτος 1905—1906. Η Σχολή αυτή διεθύνεται υπό του κ. Παναγιωτοπούλου πτυχιούχου της Γαλλ. Κυβερνήσεως κτλ. και λειτουργεί τή συμπαρέει του γνωστού λυκειάρχου κ. Ζ' Άγρω- φίτου. Έχει και οικοτροφείον. Ο έπιθυμών νά μάθη λεπτομερώς τά κατ' αυτήν, δε ζητή- ση τό πρόγραμμα από τον κ. Κ. Παναγιωτό- πουλον, διεθυντήν της Έμπορικής Σχολής, εις Πειραιά: στέλλεται δωρεάν εις πάντα αί- τούντα. Έγώ συνιστώ θερμώς τό ίδρυμα και προτρέπω τους σκοπούτας νά επιδοθούν εις τό έμπόριον, νά φοιτήσουν εις αυτήν την Σχολήν διά νά καταρτισθούν έμποροι έπιστημονικώς.

Σ' εύχαριστώ πολύ δι' όσα καλά γράφετε, Πολικόν Σέλας [E]. Αλλά νά μη έναματα- χειρισθής κόκκινην μελίανην και μάλιστα επά- νω εις κόκκινον χαρτί. Έγώ τούλάχιστον, άν μου έναγράψης έτσι, δέν θά σου κάμω την χά- ριν νά διαβάσω τό γράμμα σου, διότι τά μά- τια μου μου χρειάζονται. . .

Κυριατίζουσα Σημεία [E] διά τάς πολ- λές και παικίλας Στατιστικάς σου. Και εις σε έπίσης, Κόκκινον Κόρινον [E].

Η Κενέζικη Κοιτίδα έπήγε κατ' αυτάς εις τό Χρμείον, όπου είδε διάφορα πειράματα. Μεταξύ των άλλων και τάς άκτίνας X, αί όποιαί της έδειξαν. . . τά κόκκαλά της. Φοβερόν! Δέν ήξευρα ότι είσαι και μελισσοκόμος, Παρήγορε Άγγελν [E]. Αλλ' έπρεπε νά τό έννοήσω από την αγάπην σου προς την φύσιν έν γενεί, την αγάπην εκείνην, την όποιαν ιδιαιτέρως αισθάνονται όσοι ζούν και εργάζονται πλησίον εις αυτήν. Είπα εις τον Άνανιαν τί θά του στείλεις, και σ' εύχαριστεί πολύ, αλλά... δέν θέλει νά παχύνη.

Και διά την έστειτην, και διά την άσφυξίαν, και διά την μακρότητα του πανηγυρικού λόγου και δι' όλα άπεσχημώθη, Μαρονοία [E], με τό λαμπρόν εκείνο άρισία, διά τό όποιον σε συγ- χαίρω εγκραδίως. Άκους εκεί άν είμαι εύχα- ριστημένη!

Τό Παιδί της Καρδιάς [E] έβγήκεν εις τάς έξετάσεις του με τό Σήμα. Και τό ήρώτησαν τί είνε και αυτό άπήνητησεν ότι είνε της Διαπλά- σεως! και όλοι έβέβαιον την Διάπλασιν και τό Παιδί της Καρδιάς ήσθάνθη ύπερφάνειαν κ' έφιλοτιμήθη νά φανή άν άξιος συνδρομητής μου! και άπήνητησε λαμπρά! και του έβωσαν ά- ριστία!

Η νέα θεραπευτική μέθοδος και τά νέα φάρ-

μακα: Κατ' αυτάς ήσθένησε ή Συριακή Άική [EE] και ό ίατρος της έβωκε την έξήσ συνταγήν: «Ανάγνωσις έντός του Ιουλίου και Αύγουστου τό όλιγότερον 5 τόμους της Διαπλάσεως. Φαρ- μακείον όδός Ευρείπιδου, 38.» Έννοείται, ότι την συνταγήν αυτήν ή Συριακή Άική την έ- ξετέλεσεν άμέσως.

Πολύ καλό σου είπεν ή αδελφή σου, Χορά των Γουέων [EE]. Κανέν παράπονον δέν έχω μαζί σου, άπεναντίας σε άγαπώ πολύ. Ναι, τό ξεσπάθωμα εις την πόλιν σας προσδεδει ποιύ, και είμαι εύτυχής που γνωρίζομαι με τόσα καλά και φιλόμουσα παιδία.

Έχω τό προτέρημα νά μη λησμονώ τους φί- λου μου, Δαφροσεφής [EE], όσον και άν άρ- γήσου, νά μου γράφουν. Είδεμ... άσχημα πό- των είχες σήμερα, διότι θά σ' έρωτούσα θα είσαι και από που... Ναι, ή φίλια της Μαργαρίς και της Γρατσιέλλας γίνεται από τάς στενοτέ- ρας και ώραιότερας, και θά σ' εύχαριστήση πολύ, αφού αισθάνεσαι τόσοσ την φίλιαν.

Εύγε εις τον Άίλιον Άριστιόδην [EEE]. Με ήκουσε, και τάς παραγγελίας του τάς έχει γραμ- μένας χωριστά, εις τό τέλος της ωραίας του έπιστολής. Νά ένα καλό παιδί, που προσπαθεί με κάθε τρόπον νά μ' εύκολύνη.

Φίλη των Ζωών, [EEE] διά τάς χαριτωμέ- νας έπιστολάς, και σ' εύχαριστώ πολύ διά τό ξεσπάθωμα. Οι φίλοι μου οι όμοιοπαθείς σου, θάκούσουν με μαγάλην των χαράν ότι πάσχεις και σ' από Διαπλάσεως, και μένουν άν μέρη ξε- σπαθώματος, τό όποιον είνε τό τελευταίον στά- διον!

Όριστάτας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξή: Δικέφαλος Άστός [E], Χειμώωνδον [E], Υπέρο Παριδός [E], Γεώργιος Σ. Π' Αύλας [EE], Περωνή Καρδιά [EE], Χριστιανή Παρθένος [EE], Ρό- δον της Ανατολής [EEEE], Ουδέις [E], Θυ- γάτηρ του Φαρσά [E], Κρίνον του Άγγέλου [EE], Αειδίνας [E], Θαλάσσιος Άήρ [E], Ευσυθρόν Προσωπεί ν. [E], Άχρόν Άμάραν- τον [E], Δικηγόρος της Νεολαίας [E], Ξανθή Φοίβη [E] και Ούργος του Μονοσπράνου [EE].

Εγκρίνωσθε τά ψευδώνυμά των. Ξεχο- μαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν και εις τους Διαγωνισμούς μου τους εύους μου φίλους: Χειμωνιάτικη Διακάθαρ (Δ Κ Α), τό ψευδών- υμον αυτό τό είχε πρό ετών άλλη φίλη μου, αλλά τό ήλλαξε και εις ε διαθέσιμον) και Πόρ- ρον της Έλευθερίας (Γ.Γ.Χ. προτιμώ αυτό ως εύχρητέρον: ό Π. του 1899 είνε τώρα άξιωμα- κός: ή Χ. Π. είνε ύπανδευμένη εις την Ά- μερικην άπορείς; αλλά λάβε ύψη σου ότι από τότε έπέρασεν έξη χρόνια!)

Μικρά Μυστικά έπιθυμοϋν νά νταλλά- ζουν: τό Λούκιου δι Λούκ με τον Δ κέφα- λον Άστόν, Ηλεκτρικόν Σπινθήρα, Ναύαρχον Τόγγο και Κοκκινολίπερο — τό Αρχιζι- ζάνιον με τον Πίθηκον του Βορρέου — ή Έλληνική Νήσος με τό Έρωϊκόν Άρκάδι — τό Πελοπόννησον με τον Άίλιον Άριστιόδην, Άδελφήν Ψυχήν, Νυκτοκόρακα, Έλληνό- παιδα και Άρχιζιζάνιον — ή Έραρινή Έσπέρα με την Τρελλήν Ψυχήν, Πλανωμένην Ψυ- χήν, Χρυσήν Πεταλούδαν, Χρυσό Παιδί και Χρυσόν Μήλον — ή Σημεία του Φωτός με τον Ουδένα, Τονδα, Πελοπόννησον, Μή με Αημόνσι και Κίτρινο Ντόμινο — ό Κομπο- γυννίτης με τον Μαρομόνον Μενεξέν, Κόρην του Αϊθέρου και Ναυτοπόλον του Μεσολο- γίου — ή Διακρίθεισα Άρκακίως με τον Άρ- χιμουτούλιακον και Βρεγμένον Ιάτον — ή Γλαύς της Άθηνάς με τον Δοι και της Καρύ- τον, Αόρον του Γάνου, Ουδένα, Μικρόν Αόβριον και Μπάτην ταύ Σαρονοϊού — ό Δούξ της Δημησοάνης με τον Δοίκα της Κα- ρύστου, Κίτρινο Ντόμινο, Αεβενάκον της Χαλκίδος και Άειδέα — ό Κρόταλος με τό

Ἀρχιζώνιον τοῦ Προθνεάγου, Πτερόν τῆς Μελίσσης καὶ Ρεμβασμόν— ἡ Ὀμιχλόδης Ψυχὴ μετὰ τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρημίτην, Ὁρὸν Ἀμάραντον, Μῆ με Λημόνι, Κοκκινὸν Κρίνον καὶ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς— ἡ Ἀγκυρὰ τῆς Σωτηρίας μετὰ τὸ Χειμῶνανθον, Κυματίζουσαν Σημάλαν καὶ Ἀροσίδουστον Νύκτιν— ὁ Δικέφαλος Ἀετὸς μετὰ τὴν Ἀφραν, Ἀριάνην, Μωροσοῦκαλο, Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα καὶ Ὑπερ Παυρίδος— ὁ Φλοῖθος τῆς Θαλάσσης μετὰ τὴν Γλωσσοκαπῆραν— τὸ Ὑπερ Παυρίδος μετὰ τὴν Ἀφραν καὶ Ἀριάνην— ὁ Λόφος τῶν Γάνων μετὰ τὴν Ὁρὸν Ἀκίνα, Παιδικὴν Χαρίν, Πορτ-Ἀρθού, Φαίωνα καὶ Μυθηριώδη Φύσιν— ἡ Ὀλυσία τοῦ Παραδείσου μετὰ τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν, Δικέφαλον Ἀετὸν καὶ Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης— ἡ Σανθὴ Φίβη μετὰ τὸ Φρούριον τῆς Μονεμβασίας, Ὁρὸν Αἰοδὸν καὶ Ὁρὸν Τραγοδιστήν.

Τῶν ΚΑΟΥΣΤΕΡΟΥΤΩΝ τερῆδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν ποσάκις καὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀναπαύσονται πρῶτα διὰ τοῦ Γραφίου μου τὰ ἀριστεία.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμὸν δεκάλεπτον γραμματικῶν, δὲν διὰ βιβλίου εἰσὶν. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα διηγήματα τοῦ δεκάλεπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξαίρετον, οὗτοι δὲν ἔχουν προηγουμένη ἰλληρικὰ δεκτικὰ γραμματικῶν, πρέπει νὰ ἰσχυρίσωνται ἰσχυρῶς τῆς χώρας τῶν ἰσχυρῶν πρὸς 10 ἰσχυρῶς τοῦ φράζον, ἔχει διηγήματα.

Ἡ Διὰ πλάσσει ἀπαζέεται τοὺς φίλους τῆς: Ὁρὸν Πανσέληνον ([E]), ὅχι, μὴν ἀνησυχῆς, δὲν παρεστράφησεν διόλου ἄλλως τε εἶμαι συνειδημένη εἰς τοιοῦτον εἶδος ἀνομοιογενείας) Μάριον τῆς Ἐλευθερίας ([EE] διὰ τὰ περὶ ὄνειρων καὶ διὰ τὴν μεταφραστικὴν τοῦ Στρατιώτου) Ὁλυσίαν τοῦ Παραδείσου (ὁ κ. II. σοῦ ἀπὸ τῆς ἰδιογενείας) Ἐπειρῶν Ἑλπίδα, Μέγαν Κωνσταντίνον (βεβαίως, κίλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ) Ὁρὸν τοῦ Παραδείσου, (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν μετὰ τὴν ὅποιαν δὲ ἐδέχεσθαι τὴν ἀξίαν τῆς συνδρομῆς, ἂν ποτε ἀπερσιζέτο) Ἀετὸν τῆς Μακεδονίας (τὸ Ἀυστριο-καρτὸν σοῦ ἐστάλη τὴν 2 Ἰουνίου) Νηρηίδα τῶν Ἀγραφῶν ([EE] διὰ τὴν ὄριαν ἐπιστολήν) τὸ Π. Πνεῦμα μου ἤρεσε ἡ ὁμοίότης τῶν Ἀσκήσιων ὁρεῖται βέβαια κάποτε εἰς σύμπτωσιν) Καθαρόν Ἀέρα (σοῦ ἔστειλα τὰς ἀγγελίας κ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων) Συριακήν Σανθούλαν ([EE] σὲ συγχάρω διὰ τὸ ἄριστον καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Α. Κοκκινῶν (ἔχει καλῶς δὲν μοῦ φαίνεται ἄσχημος ἡ ἰδέα διπλωματος διὰ τοὺς βραβευομένους ἀλλὰ χρειάζονται χρήματα!) Ἡλεκτρικὸν Κώδωνα (ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε πλέον Ἀθηναῖος, ἀλλὰ Κορινθῖος) ([EE] διὰ τὴν ὄριαν ἐπιστολήν) Κοσμηλατὶδα Κόδων (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄριον κρητικὸν δελτάριον) Βρυχώμενον Δόντα ([EE] καὶ αὐτὸν Κορινθίου σήμερον) Χίονα τοῦ Γαύρετου ([E], δὲν τὸ ἔχει κανεὶς ὥστε εἰμπορεῖ νὰ στείλῃς I. δρ. καὶ νὰ τὸ πάρῃς) Ἐνισιαθίαν Γ. Μ. (τὸ γραμματικὸν σου μοῦ ἤρεσε πολὺ γράφε μοῦ συχνά) Κομμυνοσκοφὴν ([EE] διὰ τὴν ὄριαν ἐπιστολήν) εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα) Α. Δ. Γραφικὸν (ἔχει καλῶς) Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας ([SE] καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ δι' ἑαυτὸν) Σπύρο Μονάχο (αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν προσεχῶς, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἀκόμη εἰς ποῖα φύλλα) Προτομαριάν (τώρα λοιπὸν ποῦ ἐπέρασαν διὰ, γράφε μοῦ αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Σημάλαν τοῦ Φωτὸς ([E], εἰ ὄνειρον! σὺν τὰ παραδόξα τοῦ Κινηματογράφου) Δαλαριάν ([EEE] ὁ κ. II. ἀπὸ τῆς ἰδιογενείας διὰ δεκτικῶν Διακριθείσαν Ἀρσακειάδα, Ἐρυθρόδερμον (καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν ἐξοχὴν) Ἐρωσιάν (καλὴ σὺ εἶσαι, ἀλλήθεις! ἔτιδρα τὰ μάτια μου ἅμα εἶδα τὴν ὑπογραφὴν σου!) Τσίρον (κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ ποῦ ἔσπευσες νὰ μου ἀναγγείλῃς τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν) Γλαῦκα τῆς Ἀθηνῶν ([EE], καὶ θερμὰ εὐχαριστίας διὰ τὸ ξε-

σπάθωμα) Ὀμιχλόδη Ψυχὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄριαν δελτάριον) Βασιλλίαν ([E] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις) Νόρμαν ([E] ἡ περὶ τῆς ἐρωτικῆς εἶνε συνδρομητικῆς) εὐχαριστῶ διὰ τὰς τὸσον καλὰς διαθέσεις) Φωστῆρα τῆς Ἡπειροῦ, Θεταλομάργητα, Μῆ με Λημόνι ([E], καὶ τὰ τρία νῦν μνηστορήματα δὲ διαρκέουσι μέχρι τέλους τοῦ ἔτους) Ἀμύμητον Γλωσσοποιὸν ([EE] καὶ, διότι τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνύμου διαρκεῖ μέχρι τέλους Νοεμβρίου, οἰονόησε μῆνα καὶ ἂν ἔχη γίνῃ ἡ ἀνανέωσις) Βασιλλίαν τῶν Ἀνθῶν ([E], ἔστειλα χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) Ἀσορον Αἰθρίας Νυκτός, Ἀρχιζώνιον ([E], δὲν πρόκειται περὶ τυχαίας Μαγικῆς Εἰκόνας) γραμματικῶν, ἔκουσας, ἐν γυνώσκει, ἡ βράξια τοῦ Μίμου, εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ 31 φυλλαδίου, στολιζέται μ' ἕνα βάρκαρον καὶ τὸν βλέπει κανεὶς ἀμέσως) Διογένην τὸν Σινωπέα (ὄρθαι ἦσαν) Κομπογιαννίτην, Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ κτλ κτλ.

Ἐἰς δασὺς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰουλίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου.

Ὁ γόστῃ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ δὲν νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγινόμενων, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μου εἰς φακέλλου, ἐν ἑκάστῃ περιεχί 30 φύλλα καὶ τίματα φρ. 1.

374. **Λεξιγράφος.**
Τὸ πρῶτον μου εἶνε ἐθνικόν, Πτωχὸς πολὺ τὸ δευτέρον μου Τὸ τρίτον μου μοσχοβολᾷ, Ἡδὺς μικρὰ τὸ σύνολόν μου.
Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Σεικτεμμένον Ἰημοσιεύτου.

375. **Στοιχειογράφος.**
Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὅπως ἔχω ἂν μάρφισ, Τὸν λαϊκόν μου ἐὰν βγάλῃς, νῆσον πάλιν θάλασσαν.
Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῶν τῶν Ποντικῶν.

376. **Μεταγραμματισμός.**
Βγάλε Υ καὶ βάλε Ήτα
Καὶ θὰ ἴδῃς, ὡ φίλε λῦτα,
Μία πόλις νὰ χαθῇ
Κ' ἐν πτηνῶν νὰ πεταχθῇ.
Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἰεράκος τοῦ Πόντου.

377. **Κεκορυμμένον καὶ ἀντεστράμμενον Κυδάλισον.**
1.— Δεινὸς ὁ ἴδικος περὶ τὴν μουσικὴν.
2.— Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.
3.— Ἡ ἄμμος εὐρίσκειται εἰς τοὺς αἰγιατοὺς.
4.— Ἀγάλλομαι σφόδρα ξεσπαθῶν.
Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἰωάννου Β. Σκελλεσιῶν.

378. **Δίξυρον.**
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμῶν οὕτως ὥστε νῆαυτινῶσκονται: ὀριζοντίως ἄνω, χώρα ἀσιατικὴ κάτω, μήτηρ ἥρωος: καθέτως δὲ ἐκ δεξιῶν κατὰ σειρὰν:
πυγῆ, πτηνόν, πλοῖον, νῆσος.
Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἀσκήσεως τῶν Σαλιῶν.

379. **Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**
Νηρηῖς — ἄρθρον = Συγγραφεὺς + Θεότης — ἀριθμὸς = ἀριθμὸς + Θεὰ — μέλος τοῦ προσώπου = ἄρθρον + Βασιλεὺς — ἔθνικόν = ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Τύραννος.
Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐυφθρον Ἰημοσιεύτου.
380-84 **Μογικὸν Γράμμα.**
Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνός οἰουδήποτε συμφάνου ἐκάστῃ τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου συμφάνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθε ἄλλας τῶσας λέξεις:
Κάλαμος, πόλις, νόμος, κῆμα, πόνος.
Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Βουχομίνου Δόντου.
385. **Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.**
Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἰσθμόν:

1. Ἀρχαία ἑλληνικὴ πόλις. 2. Πόλις ἁγία. 3. Πόλις τῆς Γαλλίας.
Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπίου τῆς Ὁάου.
386. **Φωνηεντόλιπον.**
θρ - ποκπ - κ - κρδ - μλν
Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμυνοῦ Μανέξ.
387. **Ἰνδικὸς Γόζφος.**
Ε3 (ρῆμα) δ4 (οὐσιαστικόν) ο7 (οὐσιαστικόν) ο1 (ἀντωνυμία) τ1 (ἄρθρον) π3 (ἐπίθετον) ο2 (ρῆμα).
Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Πλανομένης Ψυχῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ αὐλοῦ 24
267. Ἀσχος (ἀς, Κῶς.) — 268. Κύρος-κῶρος. 269. Θ
Α Α 271. ΠΛΟΥΤΩΝ
ΚΑΜΕΛΙΑ ΜΑΧΑΙΡΑ
ΟΥ ΑΜ ΜΑΡΣΙΑΣ
Ρ Μ ΗΥΡΜΙΑΣ
ΙΑ ΩΟ ΣΙΑΗΝΟΣ
ΣΙΑΗΝΟΣ ΑΙ ΠΥΤΟΣ
Ι Ι ΑΣΣΥΡΙΑ
Α

[Σημειώσεις. Ἐπειδὴ τὸ σχῆμα ἐδημοσιεύθη λαθασμένον, ἦτοι μ' ἐν ἄστερα διωγόμενον, ἡ Ἀσκήσις ἀκυροῦται] — 270. Ὁ ἀριθμὸς 18. Διὰ τὴν 2/3 = 12 + 1 = 13, ὅπερ ἐπιτετατῶ 12, ὅστις εἶνε τὸ ἡμισυ τοῦ 18 (9) συν τῷ ἕκτῳ αὐτοῦ (3). — 272. ΔΙΟΥΓΡΑΜΒΟΣ (Ἰαμβός, Θάμυρις, Ὑδρα, ράθυμος, ἀμυροσία, Μάριος βάρος, Ὀρθρος, Σύβαρις.) — 273. Διὰ τοῦ Π, Σ: Πάππος, Ἰωσήπος, Σήπω, Σηπία, Ἀσπασία = ΠΙΣΣΑ. — 274. Διὰ τοῦ Σ: ΣΠΕΙΩ, ΤΟΛΩΣΙΑ, ὈΝΕΙΟΣ, ΜΟΝΟΣ, ΑΣΗΡ = ΣΤΟΜΑ, ΠΟΝΟΣ, ΕΛΕΝΗ. — 275. Τὰ ἐν ἄκρῳ μὴ ἐν δῆμῳ. — 276. Κύστις, ἸΡις, Ἐνο-της, Βρόντης, Ὀλίγον, Νῆσις = ΚΙΕΒΟΝ-ΚΡΟΝΟΣ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ τὸ τοῦ συνδρομητοῦ μᾶς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσις ὅσοι 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διηγήματα τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσει εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια μόνον ἐσωτερικῶν. — Γεώργιος Σ. Παχυλάς. Κέρκυρα. (E-88)

Ζητῶ συγγνώμην παρ' ὅσων φίλων δὲν ἀνταπέδωσα δελτάριά τινα, καὶ τοὺς παρακαλῶ ἀπὸ δηλώσων τὰ δνόματά τῶν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνταλλαγὴν. — Στανίος Stamatakis, Tchesmé Alatsat, Voie Smyrne. (E-89)

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῇ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἀδελφ. φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς: 6,50.
ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἀδελφ. φρ. 7 φρ. Χρυσὸδ. φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς:

Ἐτησίαν... φρ. 7.— Ἐτησίαν φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος... » 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4,50
Τρίμηνος... » 2,15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς λεπτ. 15. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστος λεπτ. 30 [φρ. 0,30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐρυκίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1905

Ἐτος 27^{ον}— Ἀριθ. 34

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια.)

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐκαθαρίσθη ὁ τόπος. Ἐξ στρατιωτῶν ἦσαν στρωμένον κάτω δὺο ἄλλοι εἶχαν τραπὴ εἰς φυγὴν ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τοὺς δύο ἱππεῖς, αὐτοὶ, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν πολλὴν ὄρεξιν ν' ἀντιμετωπίσουν ἀνταγωνιστὴν ὅπως ἐκείνον, ἐκύτταξαν πῶς νὰ στρέψουν τ' ἄλογά των πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος δὲν ἦτο καθόλου σύμφωνος εἰς τοῦτο.

Τοῦ ἐχρειάζετο ἕνα ἄλογο διὰ νὰ προφθάσῃ τὸν Γάστωνα καὶ τὸν Φραγκίσκον. Χωρὶς νὰ διαστάσῃ, ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χαράκιμά του, ἐφοβήχασε τὸν ἕνα ἱππέα ἀπὸ τὸ πῶδι καὶ τὸν ἐτίναξε καταγῆς, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐφευγεν ὀλοταχῶς. Μετὰ τοῦτο, ἐπήδησεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν σέλλαν καὶ ἐξεκίνησε μετὰ ταχύτητά καλπασμένον, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν δύο του συντρόφων.

Ἀλγινῆ τὸν ἐπερίμενον ἐκπληξίς.
Εἰς μίαν καμπὴν τῆς χαράδρας, τὸ ἄλογο τοῦ Γάστωνος ἦτο ἐξηπλωμένον, μετὰ πέταλα τιναγμένα, καὶ ὁ Γάστων ὁ ἴδιος ἐκεῖτο ἀκίνητος εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου.

— Κατάρτα! ἐβρυχήθη ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἐγένεν ὄχρῶς... ὄχρῶτερος καὶ ἀπὸ τὸν λιπόθυμον ἀδελφόν του.

Νὰ βουτήξῃ τὸ μανδύλι του εἰς τὸ πλησιέστερον ποταμάκι, νὰ βρῆξῃ μετὰ δροσερὸν νεράκι τὸ πρόσωπον τοῦ Γάστωνος καὶ ν' ἀνασηκώσῃ ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν του. — Ἐλα αὐτὰ ὑπῆρξαν διὰ τὸν Πέτρον ζήτημα ὀλίγων δευτερολέπτων.

Μετὰ τὴν δροσιάν τοῦ νεροῦ, ὁ βαρῶνος τοῦ Ἐστιράκ συνήλθεν εἰς τὴν ζωὴν.

— Ζη! ζη! ἐφίθουρσεν ὁ Πέτρος τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη ἀπὸ χαρᾶν.

Ὁ Γάστων ὅμως, μετὰ μηχανικὴν κίνησιν, ἔφερε τὸ χεῖρ του εἰς τὸ στήθος

του καί, μὴ εὐρίσκων τίποτε ὑπὸ τὸ σχισμένον ὄφρασμα, ἔρρηξε φωνὴν μεγάλην:

— Τὸ γράμμα! ἐφώναξε, μοῦ ἦσαν τὸ γράμμα!

Καὶ ἐλιποθύμησεν ἐκ νέου...

Ἄς ἐξηγήσωμεν ἐν τάχει εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τί εἶχε συμβῆ καθ' ὃν χρόνον ὁ Πέτρος ἐμάχετο μετὰ τοὺς στρατιώτας τοῦ Λόρδου. Ὁ Λόρδος εἶχε καλπᾶσῃ εἰς τὸ σύνδενδρον ὕψωμα, ἕως εἰς ἐν σημεῖον, τὸ ὅποιον ἐδέσποζε τῆς χαράδρας εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καμπὰς τῆς. Ἐκεῖ ἔμεινεν ἐνεδρεύων, καὶ μετὰ μίαν πιστολιάν ἐρριψε κάτω νεκρὸν τὸν ἵππον τοῦ Γάστωνος. Ὁ Γάστων ἐτινάχθη ἐπάνω ἀπὸ τὸν τραχῆλον τοῦ ζῦφου, καί, καθὼς ἐπιπτεν, ἐκτύπησε τῶσον δυνατὰ τὸν αὐχένα του εἰς μίαν πύτραν, ὥστε ἐλιποθύμησεν. Ὁ Λόρδος τότε ἐνόμισεν ὅτι ἔμεινε νεκρὸς στὸν τόπον ἐπήδησε λοιπὸν εἰς τὸν κατήφορον τοῦ δρόμου, ἔφαξε τὰ ἐνδύματα τοῦ νέου, ἐπήρξε τὸ γράμμα καὶ ἔτρεξεν, ἀπὸ ρυτῆρος εἰς τὴν Δεναίν, ὅπου ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀγγλοῦ διοικητοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ὑπερῆρα ὡς ἐνεχείρισε τὸν φακέλλον, τὸν σφραγισμένον μετὰ βασιλικά ἐμβλήματα τῆς Γαλλίας.

Ἀλλὰ, μόλις ὁ διοικητὴς λόρδος Ἀλθερμάλης ἐρριψε τὰ βλέμματα εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ φακέλλου, ἤρχισε τὰς ὑβρεῖς καὶ τὰς βλασφημίας ἐναντίον τοῦ μισθωτοῦ του. Ὁ φακέλλος περιεῖχε... ἕνα φύλλον χαρτί ἄλλως μετὰ τὰς ἐξῆς λέξεις:

«Τὰ σεβάσματα μου πρὸς τὸν λόρδον κατὰσκοπον.

«Φραγκίσκος Ἐστιράκ.» «Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις!...» (Σελ. 266, στήλ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁλον ἐπὶ τέλους δικαιολογεῖται ὁ τίτλος τῆς διηγήσεώς μας.

Ἐνῶ ἐπεδαψίλευε τὰς φροντίδας του εἰς τὸν λιπόθυμον ἀδελφόν του, ὁ Πέτρος ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἐκυρίευσεν ἄπειρος ἀπελπισία.

Λοιπὸν, μετὰ τὴν ἀνδρείαν των, εἶχε χαθῆ πᾶσα ἐλπίς. Ὁ πρωτότοκος ἀδελφός του ἦτο πληγωμένος, σκοτωμένος ἴσως ὁ φίλτατός του μικρὸς Φραγκίσκος εἶχεν ἐξαφανισθῆ, καὶ ἡ βασιλικὴ ἐπιστολὴ εἶχε περιπέση εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐνῶ εἰς τὸ πνεῦμά του ἀνεδεύοντο αὐτοὶ οἱ πένθητοι διαλογισμοί, ἤκουσε πάλιν ν' ἀντηχοῦν εἰς τὸν δρόμον βήματα ἵππων, τὰ ὅποια ὀλονεν ἐπλησίαζαν.

— Καλὰ τώρα! ἐσκέφθη ὁ Πέτρος, θὰ με σκοτώσουν ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ

